EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 318, Temmuz 2019

İstanbul seçimleri ve sonrası

1- Dinci-faşist iktidarın İstanbul seçimlerini ikinci kez kaybetmesi neredeyse genel bir beklentiydi. Beklenmeyense bunun ezici düzeyde bir oy farkıyla gerçekleşmesi oldu. Tayyip Erdoğan görülmemiş bir keyfilikle iptal ettirdiği İstanbul seçimlerinde şansını ikinci bir kez denemek istemişti. Sonuç kendisi için ikinci bir yenilginin ötesinde gerçek bir siyasal hezimet oldu. Üstelik salt bir kent belediyesi seçimleri sınırlarında değil fakat ülke düzeyinde. Partimizin açıklaması bunu önden önemle vurgulamıştı: *"Artık sözkonusu olan basitçe bir büyük şehir belediye başkanlığı seçimi değildir. Bu İstanbul gibi dev bir metropol olsa bile. İstanbul belediye başkanlığı seçimi üzerinden yaşanacak olan, ülke çapında bir siyasal boy ölçüşmedir."* Dinci-faşist iktidarın İstanbul seçimleri üzerinden aldığı politik-moral darbenin gerçek ölçeği budur.

2- Partimizin seçimi önceleyen değerlendirmesinin ikinci önemli tespiti, bu boy ölçüşmenin gerçek taraflarına ilişkindi: *"Bunun görünürdeki tarafları dinci-faşist iktidar bloku ile düzen muhalefetidir. Fakat gerçekte iktidar karşısındaki asıl tarafı, yaratılan boğucu siyasal-toplumsal atmosfer altında bunalan en farklı türden toplum kesimlerdir. Düzen muhalefetine bugünkü özgüveni kazandıran ve ifade uygunsa onu arkadan itekleyen, tam da günden güne büyüyen bu toplumsal hoşnutsuzluktur."*

Dinci-faşist iktidarın uğradığı hezimetin gerçek kaynağı budur. Yenilenen İstanbul seçimlerinin baskın özelliği, kime oy verileceği değil fakat kime karşı oy verileceği idi. En farklı türden toplumsal kesimleri, en bağdaşmaz türden siyasal eğilimleri seçim sandığındaki ortak tercihte buluşturan bu oldu. Dinci-faşist iktidar bloku ile düzen muhalefeti arasındaki oy dengesini alt-üst eden gerçek etken olarak Kürt seçmenlerin tutumu da buna tanıklık etmektedir.

3- İstanbul seçimlerini yenilemek dinci-faşist iktidar için adeta bir zorunluluktu. Sorun Türkiye'nin en büyük metropolünün devasa rant kaynaklarını elde tutmanın ötesindeydi. 31 Mart seçimlerinde alınan politik ve moral darbeyi dengelemenin, tek adam rejimine yönelik sorgulamaları dizginlemenin ve nihayet iç çözülmeyi engellemenin bir olanağı olarak bakılıyordu buna. Bu büyük bir hesaptı, fakat aynı ölçüde de büyük bir kumar... Bu kumar, üstelik beklenmedik

düzeyde bir ezici yenilgi ile, sonuçta kaybedildi. Bu, zaten çok yönlü bir iç ve dış sorunların, bunların oluşturduğu birleşik krizin ağırlığı altında bunalan dinci-faşist iktidarın artık kendi bünyesinde de bir kriz demektir.

Dinci-faşist iktidarın İstanbul seçimleri üzerinden aldığı politik ve moral darbe, tersinden toplumun ilerici katmanları ve Kürt halkı için önemli bir moral güç kaynağı olmuştur. İfade uygunsa bu kesimler bunaltıcı bir dönemin ardından bir an için soluklanma, bir nebze olsun ruhsal rahatlama imkanı bulmuşlardır. Fakat şu an için hemen hemen yalnızca bu kadar! Mücadeleye yönelmeyi kolaylaştıracak bir psikolojik rahatlama dışında bu gelişmenin işçiler ve emekçiler için herhangi bir dolaysız sonucu bugün için yoktur.

Düzen muhalefetinden farklı olarak seçimler, AKP için olağan bir parlamenter işlem değil, fakat bir siyasal meşruiyet sağlama aracıydı. AKP her türden keyfi ve kirli icraatını meşru ve mazur göstermek için bu aracı uzun yıllar boyunca başarıyla kullandı. Ama artık bunun sonuna gelmiş görünüyor. Bu olanağı kullanabilmek sürecini bir parça daha uzatabilmesi, bir yandan kendi bünyesindeki çatlamaları dizginlemesine ve öte yandan muhalefet blokunda onarılamaz çatlaklar yaratabilmesine bağlıdır. Bugün için her ikisi de kolay görünmemektedir.

4- Bu dinci-faşist iktidarın sonunun geldiği değil, fakat karmaşık bir seyir izleyecek olan düşüş sürecinin başladığı anlamına gelir. Aldığı henüz yalnızca sersemletici sınırlarda bir darbe, hızını bir parça sınırlayan türden bir çelmedir. O hala da fazlasıyla güçlüdür ve çok yönlü imkanlara sahiptir. Ve en büyük imkanı da bizzat düzen muhalefetinin uzlaşmaya fazlasıyla yatkın tutumudur. Nitekim düzen muhalefeti elde ettiği seçim başarısını yeni bir hamleye çevirmeye hiç de niyetli olmadığını şimdiden ortaya koymuştur. Her ne kadar gelişmeler ilerde onu bu yönlü girişimlere zorlayacak gibi görünse de. Öte yandan düzen muhalefeti, düzen payına "gerçekçi" bir tutumla ve TÜSİAD burjuvazisiyle uyum halinde, Tayyip Erdoğan'ı belli sınırlara dönmeye ikna etmek, en fazlasından ölçülü biçimde buna zorlamak çizgisindedir. Uzlaşmaya dayalı tutumuyla dinci-faşist blokun tuzağına ya da yedeğine düşmeye de fazlasıyla yatkındır. 31 Mart seçimlerini izleyen "Türkiye İttifakı" söylemine anında teşne olması bunun göstergesidir. Oysa "eski" Türkiye'nin "milli mutabakat" çizgisinin günümüze uyarlanmış bu versiyonu, işçi sınıfına, emekçilere ve mazlum Kürt halkına karşı tüm düzen güçlerinin birleşik cephesi demektedir ve düzen muhalefetinin kendisine umut bağlamış yığınlara en büyük ihaneti anlamına gelecektir.

5- İstanbul seçimlerinin en dolaysız sonuçlarından biri, ABD-AB emperyalizmi ile TÜSİAD burjuvazisini bizzat Ekrem İmamoğlu şahsında nihayet bir "alternatif"e kavuşturmuş olmasıdır. Bu onlar payına son 7-8 yılın (AKP'nin "sınırlar"ı aştığı dönemin!) önemli bir sorunuydu. İstanbul seçimlerine gösterdikleri özel ilgi ve sonuçları karşısında gösterdikleri kontrollü heyecan gösteriyor ki artık "alternatif"lerini bulmuş durumdalar. Ekrem İmamoğlu'nu mümkün mertebe arkalayarak ve sürekli bir biçimde parlatarak, bu yolla kısa dönemli olarak Tayyip Erdoğan'ı terbiye etmeye ve ileriki bir evrede ise onunla değiştirmeye çalışacaklardır. Daha şimdiden açığa çıkmış bir dizi belirti, gerek CHP'nin gerekse bizzat Ekrem İmamoğlu'nun da bu misyona kendilerini hazırladığıdır.

6- Dinci-faşist iktidarın İstanbul seçimleri üzerinden aldığı politik ve moral darbe, tersinden toplumun ilerici katmanları ve Kürt halkı için önemli bir moral güç

kaynağı olmuştur. İfade uygunsa bu kesimler bunaltıcı bir dönemin ardından bir an için soluklanma, bir nebze olsun ruhsal rahatlama imkanı bulmuşlardır. Fakat şu an için hemen hemen yalnızca bu kadar! Mücadeleye yönelmeyi kolaylaştıracak bir psikolojik rahatlama dışında bu gelişmenin işçiler ve emekçiler için herhangi bir dolaysız sonucu bugün için yoktur. Bundan ötesi, işçilerin ve emekçilerin, ilerici-devrimci güçlerin, genel olarak toplumsal muhalefetin bu gelişmeyi kendi amaç ve hedefleri doğrultusunda nasıl ve ne denli kullanabileceklerine bağlıdır.

7- Burada ise en büyük tehlike ve tuzak, CHP eksenli düzen muhalefetine bağlanacak umutlardır. İstanbul seçimlerinde adeta CHP sol kanadı gibi Ekrem İmamoğlu için çalışan reformist solun büyük bölümü kendini bu kapana şimdiden sokmuş durumdadır. Ekrem İmamoğlu'nun seçim başarısını kendi "zafer"leri olarak kutlamaktan bunu İstanbul'da "haramilerin saltanatını yıkmak" olarak sunmaya kadar varan söylem ve yaklaşımlar, solun bu kesiminin düştüğü durumu göstermektedir. Reformist solun öteki bir kesimi ise kendini bu acınası tutumdan tutarlı laiklik ve "İslamcı" Ekrem İmamoğlu söylemiyle ayırabilmektedir.

8- Son yıllarda seçimler, son olarak da yenilenen İstanbul belediye başkanlığı seçimi, dinci-faşist iktidarın yarattığı cendereden bunalmış en farklı toplumsal kesimleri adeta kendiliğinden bir biçimde seçim sandığındaki ortak tutumlarda buluşturdu. 31 Mart seçimlerinden birçok büyük şehir belediyesinin ve son olarak da şaşaalı bir başarıyla İstanbul büyük şehir belediyesinin "laik" muhalefete geçmesi, iyi halli orta sınıfları kendi sorunları ve kaygıları yönünden bir ölçüde rahatlatacaktır. Oysa işçi sınıfı ve emekçiler için gerçek sorunlar yerli yerinde durmaktadır. Dahası laik muhalefetin başarısı, dinci-faşist iktidar karşısında elde ettiği dengeleyici güç, "Türkiye ittifakı" türünden belli sınırlarda iktidar paylaşımına dönüştüğü ölçüde, bunun sonuçları işçi sınıfı ve emekçiler için daha da ağır olacaktır. Zira bu durumda ağır ekonomik krizin gerektirdiği bir dizi saldırı çok daha elverişli koşullarda hayata geçirilebilecektir.

9- TKİP VI. Kongresi, günümüzde dinci-faşist iktidara karşı oluşan toplumsal muhalefetin sınıf konumları ve çıkarları temelden farklı bu iki kesimi arasındaki ayrım üzerinden özel bir tarzda durmuş, bunun yarattığı sorunlara ve sorunlar karşısındaki devrimci sınıf tutumuna özel bir biçimde işaret etmiştir:

"Tayin edici önemdeki sınıfsal-siyasal gerçeklerin rejim krizinin ve onun bir yansıması olarak ortaya çıkan laiklik, cumhuriyet değerleri, yaşam tarzı türünden ikincil önemde sorun ve söylemlerin gölgesinde kalması, devrimci siyasal mücadelenin halihazırdaki en önemli handikabıdır. Bu çerçevede devrimci siyasal çizgi ve tutum, her şeyden önce bu çarpıklığı hedef almak, mücadelenin gerçek sınıfsal-siyasal eksenini ön plana çıkarmakla yükümlüdür. Bu, dinci faşist iktidara karşı mücadeleyi sağlam ve gerçekten devrimci sınıfsal bir temele oturtabilmenin zorunlu bir koşuludur aynı zamanda.

*"Bu temel önemde hususu göz önünde bulunduran ve yanısıra günümüzün ağır ekonomik kriz koşullarında sınıf eksenli çalışma ve mücadelenin öneminden hareket eden TKİP VI. Kongresi, "**Sınıfa Karşı Sınıf!**" vurgusunu kongre çalışmasının ana şiarı olarak benimsemiştir."*

Bu yaklaşım, son seçimlerin ardından ortaya çıkan ve bir cereyana dönüşen aldatıcı alternatif karşında daha bir anlam ve önem kazanmıştır. Bunun sınıf devrimcileri için ortaya koyduğu sorumluluk, işçi sınıfı ve emekçiler içinde direnç alanları yaratmak ve yaygınlaştırmak için seferber olmaktır.

Türkiye Komünist İşçi Partisi
26 Haziran 2019

TKİP VI. Kongresi Belgeleri...

Yurtdışı çalışması üzerine

Partinin yurtdışı çalışması, parti inşa hareketimizin ortaya çıkışından itibaren sürekliliği sağlanabilmiş temel bir alandır. Bu, yaklaşık 30 yıllık bir örgütlenme, faaliyet ve birikim anlamına gelmektedir. En başından itibaren hareketimizin bu çalışmaya dair çizgisi olabildiğince net ve açıktır. Yurtdışı çalışması yalnızca Türkiye'deki siyasal mücadelenin ihtiyaçları ve enternasyonal ilişkiler üzerinden ele alınmamıştır. Perspektif planında yurtdışı çalışması, şüphesiz bunları da içerecek şekilde, Avrupa ülkelerindeki Türkiyeli göçmen işçi ve emekçilerin, bulundukları ülkelerdeki sosyal-siyasal mücadelenin organik ve etkin bir bileşeni haline getirilmesini esas almıştır.

Amaca uygun bir faaliyet ve örgütlenme için üç boyutlu bir müdahale zemini tanımlanmıştır. Yurtdışındaki göçmen işçi ve emekçilerin, öncelikle bulundukları ülkelerdeki sınıfın bir bileşeni olmaları, bulundukları ülkelerde yabancı olmaktan kaynaklı yaşadıkları sorunlar ve kendi ülkeleriyle-toplumlarıyla süregelen bağları üzerinden mücadeleye çekilmeleri, bu çalışmanın temel içeriğini ve kapsamını oluşturmaktadır.

Yurtdışında bu çerçevede bir faaliyet ve örgütlenme, olağan koşulların olağan bir ürünü değil, dünya komünist ve devrimci hareketinin yaşadığı dağılma ve yıkımın dayattığı bir ihtiyaçtır. Özellikle Avrupa ülkelerinde genel olarak göçmen devrimcilerin, ileri işçi ve emekçilerin saflarında mücadele edebilecekleri devrimci parti ve örgütlerden yoksunluk söz konusudur. Avrupa ülkelerinde kitle tabanı bulunan, fakat böylesi muhatapları olmayan farklı ülkelerin devrimci parti ve örgütleri, mevcut boşluğu ayrı bir yurtdışı örgütlenmesi ve faaliyetiyle doldurmak yoluna gitmişlerdir. Kimi göçmen örgütlerin birtakım ülkelerde kardeş saydıkları partiler olduğu halde yine de ayrı örgütlenme ve faaliyeti tercih etmeleri elbette ayrı bir sorundur ve onlar payına ulusal dar görüşlülük ve dar grupçuluktan başka bir anlama gelmemektedir.

Yurtdışı çalışmasının maddi zemini

Genelde Türkiyeli örgüt ve partiler için yurtdışı çalışması, Avrupa ülkelerine 1960'lı yıllardaki işçi göçünden başlayarak doğal bir kitle temeli oluşması nedeniyle de hem bir imkan hem de bir ihtiyaçtı. Fakat bu, enternasyonal görev ve sorumlulukların yerine getirilmesinden çok, esasta Türkiye ile bağlara ve dar örgütsel ihtiyaçlara endeksli bir politik pratiğe konu edildi.

1960'lardaki işçi göçü dalgasının özgün bir maddi toplumsal zemin yarattığı bu çalışma '70'lerde süren göçle beslendi. Sonraki süreçte 12 Eylül darbesinin tetiklediği siyasi iltica dalgasından güç aldı. Darbe devrimci örgütlerin kadro, militan ve taraftar gövdesinin önemli bir kesimini çeşitli Avrupa ülkelerine sürüklemişti. Türkiye'de '80'li ve '90'lı yıllar boyunca süren dizginsiz devlet terörü ve Kürt halkına karşı kirli savaş siyasi ilticayı süreklileştirdi. 2000'li yıllarda asgari düzeye çekilse de, hem ekonomik hem de siyasi göç hep süregeldi. Son yıllarda gerici-faşist iktidarın yarattığı ezici toplumsal atmosfer bunu tekrar hızlandırmış durumda. Tüm bunlar, Almanya başta olmak üzere çeşitli Avrupa ülkelerinde Türkiye ile bağlarını koruyan hatırı sayılır bir nüfus biriktirmiştir.

yle ki bugün Almanya'da Almancadan sonra en çok konuşulan anadil Türkçedir.

Geçmişten bugüne bu nüfus, Türk sermaye devletinin ve ona bağlı her türlü gerici-faşist örgütlenmenin gözünü diktiği, ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel olarak istismar ettiği bir toplum kesimidir. Türkiyeli işçi ve emekçiler Avrupa'nın emperyalist politikalarıyla ötekileştirilip, yabancı düşmanlığının, ırkçı-faşist saldırganlığın hedefi halinde tutuldukça, tersinden Türkiye'nin dinsel gericiliğinin, şovenizmin ve faşist odaklarının kucağına itilmektedir. Nitekim son yıllarda bu gerici eğilimler, üçüncü-dördüncü kuşaktan gençler arasında dahi dikkat çekici bir güç kazanabilmiştir.

Avrupa'daki sınıf mücadelesine olduğu kadar ülkemizdeki mücadeleye de zarar veren bu olgu, Türkiyeli devrimci parti ve örgütlerin yurtdışı çalışmasına ayrı bir önem kazandırmaktadır. Avrupa ülkelerindeki sınıf mücadelesini darbeleyen, sınıfın enternasyonal bağlarını bozan söz konusu çabaları boşa çıkarmada, doğru perspektiflere dayalı devrimci yurtdışı çalışması, günümüz koşullarında tayin edici bir role sahiptir.

Türkiyeli sol parti ve örgütlerin dönem dönem bu kapsamdaki sorumluluklara da yanıt veren ve uzun yılları bulan yurtdışı çalışması, özellikle 2000'li yıllardan sonra başlangıç dönemlerindeki gücünü ve canlılığını yitirmeye başladı. Şüphesiz bu, Avrupa ülkelerinde sınıf ve emekçi kitle hareketine yönelik uzun süreli saldırının yarattığı gerilemeden bağımsız değildi. Fakat asıl belirleyici etken, Türkiye'deki gelişmeler veya süreçler oldu. Bir yandan devrimci harekette süregelen tasfiyeciliğin ve devrimci çizgideki erozyonun 2000'li yıllarda yeni bir aşamaya sıçramasının yıkıcı etkileri baş gösterdi. Diğer yandan, ilkine paralel biçimde, dinsel-gerici akımın iktidarlaşma sürecinde adım adım geliştirdiği boğucu siyasal atmosferin yurtdışındaki sol kitle tabanında yarattığı siyasal yılgınlık, umutsuzluk ve karamsarlık yaygınlaştı. Son dört yıl üzerinden buna ayrıca "çözüm süreci", Rojava çıkışı vb. gelişmelerin körüklediği hayallerin yıkımı eklendi.

Bütün bu olumsuz gelişmelere karşın yurtdışı çalışmamızın öncelikli muhatabı olan göçmen işçi ve emekçilerde, özellikle bu kitlenin sola eğilimli kesimlerinde alttan alta bir arayışın ve beklentinin varlığını sürdürdüğü yadsınamaz bir gerçektir. Göçmen işçi ve emekçiler, partimizin yurtdışı çalışmasının politik çerçevesini oluştururken esas aldığı temel sorunları hala da derinden yaşamaktadırlar.

Öncesi bir yana, Avrupa'da son yirmi yıl iktisadi ve sosyal kazanımlara yönelik saldırıların peyderpey tırmandığı bir dönem oldu. Özellikle dünya kapitalizminin 2008 krizi sonrasında bu saldırılar hissedilir ölçüde şiddetlendi. Buna dünya çapında keskinleşen emperyalist rekabetin azdırdığı savaş ve saldırganlık, militarizm ve silahlanma yarışının kızışması, mülteciliğin dalga dalga büyümesi, siyasal hak ve özgürlüklerin budanması, polis devleti uygulamalarının olağanlaşması eşlik etti. Bu adımlarla paralel büyüyen işsizlik, taşeronlaştırma, yoksullaşma vb. gibi sorunların yarattığı hoşnutsuzluklar ise mülteci akınları üzerinden yabancı düşmanlığının körüklenmesi, ırkçı-faşist akımların palazlandırılmasıyla kontrol edilmeye çalışılıyor. Tüm bunlar dolaysız olarak öncelikle göçmen işçi ve emekçi kitleleri etkileyen gelişmelerdir.

Öte yandan, son on yıl aynı zamanda belli başlı Avrupa metropollerinde yeniden sınıf ve emekçi kitle hareketlerine sahne oldu. Dalgalar halinde yükselip geri çekilen, fakat her seferinde bir ilerisi için deneyim ve güç biriktiren, devrimci mayalanmayı hızlandıran kitle hareketleri, şüphesiz ki göçmen işçi ve emekçi kitlesi ile politik özneleri de canlandıran, duyarlılığı ve arayışı besleyen bir rol oynamaktadır.

Devrimci önderlik boşluğu ve sorumluluklarımız

Yurtdışında çalışma güç ve olanaklarına sahip olduğumuz ülkeler üzerinden bakıldığında, bu potansiyeli değerlendirebilecek bir devrimci önderlikten yoksunluk en temel

zayıflık alanıdır. Belli başlı ülkelerde geçmişte bir nebze ciddiye alınabilen devrimcilik iddiasındaki parti veya örgütler, genelde bu konumlarının çok çok gerisine savrulmuş bulunuyorlar. Aynı şekilde Türkiyeli akımların büyük bir bölümü de göçmen işçi ve emekçi kitlelerin ileri kesimleri için bir umut olmaktan çoktan çıkmış durumda. Onlardan geriye kalan, sol kitlede yıllarca yaratılmış tahribat, devrimci değerlerin ve kültürün erozyonu ile yozlaşmış ilişkilerdir.

Dolayısıyla, gerek faaliyet yürütebildiğimiz ülkelerdeki sınıf ve kitle mücadelesine en ileri düzeyden katkı sunmak gerekse Türkiyeli göçmen işçi ve emekçileri mücadeleye kanalize etmek ve sola eğilimli kesimin arayışına yanıt vermek açısından, yurtdışı çalışması ve örgütlenmesine her zamankinden daha büyük bir sorumluluk düşmektedir.

Elbette mevcut güç ve olanaklarımız, bu sorumluğun üstesinden gelmek bakımından oldukça yetersizdir. On yılları bulan sürekliliğe rağmen partimizin yurtdışı çalışması da kendine özgü bir şekilde de olsa genelde yaşanan zayıflama akıbetini engelleyememiştir. Daha ilk adımlarda sağlam perspektiflere ve nispeten azımsanmayacak güç ve olanaklara sahip olan yurtdışı örgütümüz, bazı dönemler dışta tutulursa bu perspektifleri hayata geçirmekte zorlanmıştır.

Bunun bir yanında şüphesiz ülkedeki örgüt ve mücadelenin yakıcı gereksinmelerinin kendini dayatması vardır. Fakat süreçler irdelendiğinde, en belirleyici sorunların çalışma tarzı, kolektif işleyiş ve bunlar üzerinden kadrolaşma ve örgütlenme alanında yaşandığı görülecektir. Yurtdışı çalışmasının perspektiflerine uygun bir kadrolaşma, bir başka deyişle yurtdışı çalışmasının esaslarında kararlılık göstererek, bunu gerçek kapsamıyla hayata geçirebilecek genç kuşakların eğitilip kazanılmasına gereğince yüklenilememiştir. Bu durum ajitasyon, propaganda ve örgütlenmede dil bilmek ve çeviri gibi donanım yoksunluğunun bugüne kadar sürüp gelmesine yol açmıştır. Gerek enternasyonal ilişkiler alanındaki gerekse temel değerlendirmelerimizin yabancı dillere çevirisindeki tablomuz, bu zaafın aşılmasının ne denli hayati önem taşıdığını göstermektedir.

Her şeye rağmen, omuzlarımızdaki sorumluluğun üstesinden gelebilecek düzeye adım adım ulaşabilecek potansiyellere ve olanaklara sahip olduğumuzu söylemeliyiz. Bu açıdan tartışmasız avantajlarımız var. Birincisi, TKİP, geleneksel soldaki çözülmeye ve savrulmaya karşın ihtilalci kimliğinden, devrimci çizgi ve değerlerinden taviz vermeyen bir niteliği temsil ediyor. Onun Yurtdışı Örgütü (YDÖ) de bunun onurunu taşımaktadır. İkincisi, yurtdışı çalışmasının esasları konusunda, pratiğe döküldüğü yerde muhakkak karşılığını bulan bir perspektif açıklığına sahibiz. Üçüncüsü, doğrularıyla ve hatalarıyla uzun yılların deneyim birikimi var. Dördüncüsü, partimizin yurtdışındaki güçleri ve taraftar kitlesi, genelde yaşanan bozulmadan büyük ölçüde korunabilmiş temiz bir ilişkiler bütününü ifade etmektedir.

Bunlara, V. Parti Kongresi sonrası dönemde Yurtdışı Örgütü'müzün çalışma tarzı, kolektif işleyiş ve örgütlenme planında gerçekleştirdiği müdahaleleri ve bunun yarattığı pozitif atmosferi eklemek gerek. Geçmişleri daha öncesine dayansa da açık platformun işçi komisyonu, emekçi kadın komisyonu ile politik gençlik örgütlenmesi, şüphesiz henüz belirli kentlerde olmak üzere, giderek doğrultusuna oturan, tam da sosyal mücadelenin etkin bileşeni olmak şeklinde tanımlanan düzeyi zorlayan bir pratikte ısrar gösterebilmektedirler. Almanya'da gençlik çalışması tümüyle bu ülkede doğup büyümüş gençlik güçleri tarafından yürütülmekte, bir dizi yetersizlik taşımasına rağmen yer yer etkili bir siyasal pratik örgütlenebilmektedir. Yanı sıra merkezden tüm yerellere kadar her düzeyde kolektif işleyiş ve örgütlü çalışma tarzının hakim kılınmasında kararlılık gösterilmekte, bu ise faaliyetimizin verimine yansımaktadır.

Yurtdışı çalışmamızın bazı sorunları

Yine de henüz güç ve olanaklarımızın sınırlı olduğunu, bu açıdan hala da yolun başında

sayılacağımızı bir kez daha vurgulamalıyız. Mevcut güç ve olanaklar ile partimizin yurtdışındaki misyonunu gerçekleştirmek arasındaki mesafeyi hızla tüketmek için yeni dönemde aşağıdaki hususların ve sorunların titizlikle irdelenmesi ve değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

* Güçlerimizin olduğu kentlerde belirlenmiş hedeflere yönelik sürekliliği olan siyasal sınıf çalışması hala da en zorlandığımız alandır. Bir iki kentteki ısrarlı pratikler, başta dil ve müdahale araçları olmak üzere tüm zorluklara rağmen bunun bir ölçüde başarılabileceğini göstermektedir. Bu deneyimin yaygınlaşıp genelleşmesinin önündeki en büyük engel, yılların kökleştirdiği alışkanlıklar ve kanıksanır hale gelmiş çalışma tarzıdır. Yeni dönemde kalıpların kırılması ve tanımlı hedeflere yönelim mutlak bir ihtiyaçtır. Son yıllarda yükseliş eğrisi çizen sınıf ve kitle hareketine etkili müdahalenin yolu, bu çalışmadaki ısrarımızdan, bunun üzerinden yaratacağımız etkinden geçmektedir. İşçi Komisyonu'nu tüm kentlerden işçi taraftarlarımız ve ilişkilerimizle takviye ederek mevcut deneyimleri yaygınlaştırmak gerekmektedir. Yabancı dillerde ajitasyon-propaganda materyali çıkarmaktaki güçlük, gençlik güçlerinin katkısının yanı sıra çevremizde dil bilen insanların desteklerinin örgütlenmesiyle giderilebilir bir sorundur. Bunun böyle olduğunu mevcut örnekler yeterli açıklıkta doğrulamaktadır.

* Çalışmamızın/güçlerimizin olduğu yerellerde hala da en başarılı olduğumuz alan genel politik faaliyettir. Fakat bu faaliyet yer yer takvimsel günlere endeksli hale gelebilmektedir. Oysa çevresini etkileyebilecek, kitle bağlarını geliştirebilecek, yeni güçler kazanabilecek, bizzat yürütücüsü güçlerin sürekli gelişimini ve politik eğitimini sağlayabilecek bir çalışma olabilmesi, onun her türlü gelişme ve gündemi hesaba katan bir planla yürütülmesine, sürekliliğine, temposuna vb.'ne bağlıdır. Bir dizi yerelde belirli dönemler dışında düşülen atalet, Avrupa koşullarında devrimci kimliği aşındıran, apolitizasyonu derinleştiren, düzenin çekimini katlayan ölümcül bir etkiye sahiptir. Kongre sonrası dönemde Yurtdışı Örgütü'nü bekleyen öncelikli sorunlardan biri bu alandaki zaafların üzerine gitmektir. Sistemli müdahalelerin yanı sıra yerellerde eğitim çalışmalarının ve eğitime hizmet edecek panel, seminer, söyleşi gibi etkinliklerin süreklileştirilmesi, bu sorunun giderilmesinde kritik bir önem taşımaktadır.

Genel politik faaliyetin temel bir boyutu olarak kitle çalışması da sorunlu alanlardan biridir. Sürekliliğe ve hedeflere sahip bir siyasal çalışmanın olmadığı durumda bu sorunun yaşanması kaçınılmazdır. Yer yer etkinlikten etkinliğe gitmekle, en iyi durumda ara ara gazete ulaştırmakla yetinen bir pratik sergilenebilmektedir. Oysa devrimci faaliyetin özü kitlelerin gündelik yaşam içinde kuşatılıp devrimci politikaya kazanılmasıdır. Bunun için politik eylem ve etkinliklerin, yayın benzeri araçların, çeşitli düzeylere hitap eden eğitsel faaliyetlerin, kültür-sanat alanını değerlendirmenin vb.'nin yanı sıra, kitleleri sosyal yaşamında kuşatmak, gündelik sorunlarıyla ilgilenebilmek gerekir. Yanı sıra çeşitli yerellerde ciddi olanaklar barındıran kitle örgütleri içinde çalışmada yaşanan zayıflık giderilebilmelidir. Aynı zayıflama, dolayısıyla da ihtiyaç, sol ve ilerici hareketler ile ilişkiler alanı için de geçerlidir.

Bunlara ek olarak, yine yılların kültürü ve alışkanlığı olarak bir etkinlik hazırlığında bile yalnızca belirli bir kitleye gitmekle yetinilebiliyor. Bu açıdan yazık ki yurtdışında herkesin kapısını çalma cüreti gösterebilen karşı-devrimci örgütlenmelerin çok çok gerisindeyiz. Göçmen işçi ve emekçiler, hangi ideolojik önyargıların etkisinde olurlarsa olsunlar, yeryüzündeki en haklı davanın temsilcileri devrimciler olarak onlara ulaşmak asli görevimizdir.

* Örgütsel planda son yıllarda attığımız adımlara karşın hala da giderilmesi gereken sorunlar veya zayıflıklar olduğunu yadsıyamayız. Her şeyden önce yürüttüğümüz her türlü faaliyet her adımda örgütlülüğü büyütme, örgütsel yetkinleşme, yeni güçleri seferber etme, öne çıkarma hedefine endeksli olabilmelidir. Çoğu zaman bir etkinliği kendi

içinde kotarmak, bu asli halkayı unutturabiliyor.

İkincisi, devrimci bir örgütsel işleyişi oturtmayı amaçlayan Yurtdışı Örgütü'nün müdahalesinde kararlılık gösterilmelidir. Tüm yerellerde ve her düzeyde kolektif işleyiş, tartışma, karar ve planlama süreci işlemeli, devrimci örgütsel yaşam egemen hale getirilmelidir.

Bunun doğal bir uzantısı olarak üçüncüsü, yurtdışı saflarında etkisi küçümsenemeyecek çevreci tarz ve anlayışın üzerine gidilmelidir. Bu alandaki köklü alışkanlıklar ile devrimci örgütsel işleyişi, dolayısıyla gelişmeyi baltalayan "ahbap-çavuş" ilişkileri kazınıp atılmadan, yurtdışında partimizin misyonunu yerine getirmek bir yana, mevcut düzeyi dahi koruyamayız.

* Yayın alanında yurtdışı çalışmamızın ihtiyaçlarını karşılayabilecek, daha açık deyimle yurtdışı çalışmasının esaslarına uygun bir kapasiteden hala da yoksunuz. Dönem dönem bu alanda yapılan düşünsel müdahalelere rağmen, sorun olduğu gibi karşımızda duruyor. Orta vadede çözümü gençlik başta olmak üzere çalışmanın kazandığı güçleri eğitip yetkinleştirmekten geçiyor. Halihazırda ise temel yayın organlarımızı yurtdışı gündemli katkılarla beslemek yoluyla hem yayınlarımızı yurtdışı çalışmasında işlevli hale getirmek, hem de yurtdışının ihtiyacı olan yerel dilde yayının kadrosal birikimini yaratmak durumundayız. Son yıllarda parti yayınlarına yurtdışından önemli katkıların akışı sağlansa da bu henüz tüm potansiyelin değerlendirilebildiği anlamına gelmiyor. Önümüzdeki dönemde yayınlara katkı alanı üzerinden güçlerimize bu gözle bakmamız gerekiyor.

* Yurtdışı çalışmamız aynı zamanda partinin mali bütçesine önemli bir katkı sunmaktadır. Nedenleri ayrıca tartışılmak kaydıyla mali kaynaklardaki daralma, bu alanda yaratıcı yol ve yöntemlerin geliştirilmesini can alıcı hale getirmiştir. Yurtdışı Örgütü'müz son yıllarda konuyu sürekli gündemde tutsa da bilinen kaynakların (bağış, aidat vb.) ötesinde bir gelişme sağlayabilmiş değil. Kongre sonrası dönem hem mevcut kaynaklardaki gerilemenin önüne geçecek müdahalelere hem de farklı gelir kaynaklarının yaratılmasına konu olabilmelidir.

* Güncel planda kendini her zamankinden daha güçlü hissettiren sorunlardan biri de enternasyonal ilişkiler alanıdır. Şüphesiz ilk dönemlerden bugüne hep birtakım uluslararası güçlerle temaslarımız oldu. En başta güçlerimizin olduğu ülkelerin solunu az çok tanıyoruz. Kimileriyle sık sık birlikte iş yapma deneyimine sahibiz. Fakat daha ötesine geçebilmiş değiliz. Çeşitli parti platformlarında dünya solunu tanımak ve ciddiyeti olanlarla ilişkiler geliştirmek görevi tanımlansa da bu ancak sınırlı düzeyde yapılabilmiş ve öyle bırakılmış bir görev olarak hala da önümüzde duruyor. Yine de bu, enternasyonal ilişkiler kapsamındaki sorumluluklarımızın nispeten daha kolay bir boyutunu oluşturuyor. Avrupa metropollerinde sınıf ve kitle mücadelesinin yükseliş grafiği çizdiği, bunun da özellikle genç kuşaklarda arayışlara yol açtığı son on yıllık dönemde partimizin temel görüşleriyle ve örgütsel-siyasal pratiğiyle/deneyimleriyle tanıtılması çok daha önemli hale gelmiştir. Partinin temel değerlendirmelerinin ve görüşlerinin başta İngilizce olmak üzere yabancı dillere çevirisi tüm parti yapısının öncelikli bir işi olabilmelidir. Bu konuda atılacak her başarılı adım, hem farklı ülkelerin akımlarıyla etkileşimin önünü açacak hem de ilişki kurmayı çok daha kolay ve elle tutulur hale getirecektir.

TKİP VI. Kongresi Belgeleri...

Partinin gençlik çalışması

Çalışmamızın genel tablosu

Gençlik çalışmamız son yıllarda gençlik hareketinin seyriyle de bağlantılı olarak hayli daralmış bulunuyor.

2015 yılı sonbaharında toplanan V. Parti Kongresi'nin ön süreçlerinde gençlik çalışmamız gerek Ankara, İstanbul ve İzmir gibi gençlik mücadelesinin önemli merkezlerinde, gerekse bir dizi taşra kentinde kendisine alan açmayı başarmış, 13-14 kente yayılan bir etki alanı oluşturmuştu. Bu durum, onlarca üniversiteye gençlik politikalarımızı ulaştırmak anlamına geliyordu.

Gençlik çalışmamızın yaşadığı bu gelişmede Haziran Direnişi'nin gençlik kitleleri üzerinde yarattığı etki önemli bir rol oynadı. Direnişin öne çıkardığı belli güçler arayış içerisindeydi ve biz çok sınırlı da olsa bu arayışa yanıt olabildik. Buradan hareketle 13-14 kentte çalışma yürütür hale geldik.

Söz konusu gelişim sürecini belirleyen bir diğer önemli etken ise, tam da o süreçte hazırlıklarına hız verdiğimiz ve somut adımlarını atmaya başladığımız politik gençlik örgütü politikamız oldu. Partimizin, Haziran Direnişi sürecinde ve sonrasında gençlik içerisinde öne çıkan mücadele potansiyellerini kucaklamak, birleştirmek ve devrimcileştirmek hedefi ile gündemine aldığı politik gençlik örgütü politikasının ne denli isabetli olduğunu daha direnişin geri çekildiği günlerde bile görmüş olduk. Başlangıçta bir dizi zorlukla boğuşmuş olsak da, atılan politik gençlik örgütü adımı gençlik içerisindeki politik etkimizi hızla genişletti. Çalışmamızın daha önce olmadığı (Karaman, Konya, Aksaray vb.) kentlerde dahi faaliyet yürütür bir düzey yakalayabildik.

Bu önemli adım **TKİP V. Kongresi**'nin gençlik konulu metninde şöyle dile getirilmişti:

*"Partimiz IV. Parti Kongresi üzerinden 'Her alanda devrime hazırlık!" çağrısı yapmıştı. Bu hazırlığın gençlik cephesindeki somut karşılığı ise politik gençlik örgütü adımı oldu. Keza IV. Parti Kongresi'nden günümüze uzanan zaman dilimi içerisinde gençlik hareketi cephesinden yaşanan gelişmeler, devrimci bir gençlik örgütü ihtiyacını gerek güncel planda, gerekse yarının fırtınalı dönemleri açısından, açıklıkla ortaya koydu." **(TKİP V. Kongresi Belgeleri...)***

***

Bugün yazık ki yukarıda ortaya konulan

tablonun hayli uzağındayız. Gençlik çalışmamız büyük oranda yeniden büyük kentlere daralmış bulunuyor.

Çalışmamızın verili durumunu kavramak ve yerli yerine oturtabilmek için eleştirel bir gözle bakılması gereken iki önemli hareket noktası bulunuyor. Bunlardan ilki, genel olarak toplumsal mücadelenin ve onun bir parçası olan gençlik hareketinin tablosudur. İkicisi ise, parti olarak geride kalan süreci (gençlik çalışması açısından) nasıl karşıladığımız sorunudur.

Gençlik hareketinin tablosunu ön metinde (*Bkz. **TKİP VI. Kongresi Belgeleri / Gençlik Hareketi Üzerine Değerlendirme**-Red.)* geniş bir çerçevede ele almış bulunuyoruz. Gençlik çalışmamızın verili durumunu yerli yerine oturtabilmek için gençlik hareketinin bu tablosuna dikkatle bakmak gerekir. Zira parçası olduğumuz toplumsal mücadele süreçlerinin geri çekilmesi ve gençlik hareketinin gençlik örgütlerinin sınırlı pratiğine daralması, doğal olarak gençlik çalışmamız üzerinde de dolaysız bir etki yaratmıştır.

Özellikle 15 Temmuz (2016) darbe girişiminin ardından dizginlerinden boşalan faşist saldırganlık, eğitim alanını hedef alan gerici-piyasacı politikalar, akademide ilerici potansiyellerin tasfiye edilmesi vb. saldırılar, gençlik hareketinin genelini olduğu gibi bizim çalışmamızı da dolaysız olarak etkiledi. Üniversite gençliğini edilgenliğe itmeyi amaçlayan, mücadele eden kesimlerini ise doğrudan ezerek tasfiye etmeyi esas alan bu saldırganlık, sonuçta üniversite gençliği içerisinde ciddi tahribatlar yarattı. Siyaset yasaklarıyla, soruşturma-gözaltı-tutuklama terörü ile, ihraçlarla ilerici-devrimci potansiyel üniversitenin dışına itilmesi ve gerici-faşist çetelerin önünün açılması, üniversite gençliği içerisinde yaratılan tahribatı derinleştirdi. Gençlik hareketinin ve gençlik çalışmamızın yaşadığı gerilemenin arka planında bu nesnel süreçler yer alıyor.

Çalışmamızda yaşanan daralmanın bir diğer önemli etkeni, partimizin gençlik çalışması alanına dönük bazı isabetsiz müdahaleleri oldu. V. Parti Kongresi sürecinde ve takip eden yıllarda, gençlik çalışmasının önemli güçleri, parti çalışmasının kimi ihtiyaçlarından hareketle, gençlik çalışmasından çekildi. Bu durum merkezi ve yerel planda gençlik çalışmamızı zayıflattı. (...)

Sürecin parti çalışmamızı kesen bir diğer yönünü ise yerel parti örgütlerinin gençlik çalışmasına dönük ilgi ve yönelimleri oluşturuyor. Sorun V. Parti Kongresi'nde tanımlanmış ve buna bağlı olarak hedefler konulmuştu:

"- Kongre sonrası dönemde tüm il komiteleri ve alt bölge komiteleri, sınıf çalışmasının yanı sıra gençlik çalışmasına yönelik özel bir yoğunlaşma içerisine girebilmelidir. Bu alana ilişkin özel olarak güç ayırmalı ve somut bir planlama yapabilmelidir.

- Halihazırda potansiyel olarak kazanılmış ve çalışmamıza katılan güçlerle çok yönlü olarak ilgilenmelidir.

- Yerel parti örgütleri tarafından sistemli biçimde ve somut bir plan dahilinde gençlik güçleri parti çizgisi temelinde çok yönlü olarak eğitilmelidir.

- Gençlik çalışması etrafında şekillenen yeni güçleri devrimci kimlik ve iddia planında güçlendirerek devrim davasına kazanabilmek için, yerel parti örgütleri hedefli bir şekilde bu güçlerin devrimcileşme süreçlerine yoğunlaşabilmeli, gerekli her durumda bire bir ilgilenebilmelidir.

- Tüm bunlarla birlikte, komünist gençlik çalışmasının olduğu tüm yerellerde önümüzdeki bir yıllık süreç içerisinde yerel gençlik komiteleri kurma hedefi ile hareket edilmelidir. Bu adımların atıldığı koşullarda merkezi gençlik komitesinin genişletilmesi ve her yerel tarafından temsil edilmesi olanakları da doğacaktır."

Gençlik çalışmamızın mevcut tablosu, geride kalan yıllar içerisinde bu alanlarda da ciddi yetersizlikler yaşandığını ortaya koymaktadır. Gelinen yerde gençlik çalışmamız açısından partimizin önüne yeni hedefler koymaktan ziyade, V. Parti Kongresi'nde tanımlanan hedefleri bir kez daha gündeme

almak gerektiğini vurgulamak yeterli olacaktır.

VI. Parti Kongresi'ni takip eden süreçlerde gençlik içerisinde gelişen, öne çıkan güç ve kadroları zamansız bir şekilde gençlik çalışmasından çekmemek gerektiğinin bir kez daha önemle altını çizmeliyiz. Elbette gençlik çalışması partimiz açısından önemli bir kadro rezervidir. Fakat bu rezervlerin sağlıklı bir şekilde değerlendirilmesi, gençlik çalışmasını zayıflatacak zamansız tasarruflara gidilmemesi gerekir.

Gençlik Bürosu

(...)

Politik gençlik örgütü

Politik gençlik örgütü politikası partimizin geleceğe dönük hazırlığının gençlik alanında karşılığı olarak gündeme gelmişti. Gençlik mücadelesinin bütünsel ihtiyaçları esas alınarak gündeme getirilen bu politika; birleşik, kitlesel ve devrimci bir gençlik hareketi yaratma perspektifinin örgütsel formu olarak bizzat genç komünistler tarafından 2014 yılında hayata geçirildi. Bugün bu alanda beş yıllık bir deneyime sahibiz. O tarihten bu güne politik gençlik örgütünün etki ve faaliyet alanı belirgin bir şekilde daralmış olsa da, geleceğe hazırlık bağlamında bu politika tüm güncelliğini ve geçerliliğini korumaktadır. Zira içinden geçilen tarihsel dönem yeni fırtınalı süreçler biriktirmektedir. Bu türden süreçlerde gençliğin oynadığı rol ise tarihsel deneyimlerle sabittir. Dahası, bugünkü geriliğine rağmen gençlik hareketi zaman zaman kitlesel patlamalar biçiminde kendisini ortaya koyabilmektedir. Bunun son örneği İÜ'de yaşanan bölünme eylemleri olmuştur.

Politik gençlik örgütünün genç komünistlerin çabası ve ısrarı ile gençlik mücadelesi içerisinde kendisine anlamlı bir yer edindiğini söyleyebiliriz. Gençlik hareketi içerisinde henüz kendi gerçek misyonunu oynama zeminlerinden yoksun olsa da, politik gençlik örgütü artık gençlik mücadelesi içerisinde etkin bir taraf ve politik odaktır. Bugünkü en dar haliyle bile temel kurumlarını işletmekte (MYK, Genel Kurullar, Türkiye Meclisleri, Yerel Meclisler vb...), gençliğin birleşik, kitlesel örgütü olma prensibini işleyişiyle güvence altına almaya çalışmaktadır. Bununla birlikte politik gençlik örgütünün daha dinamik bir politik merkeze ihtiyaç duyduğu açıktır. Politik refleksleri diri, gençlik hareketine ve mücadelesine önderlik edebilecek bir merkeze sahip olmak onun hala da en belirgin ihtiyacıdır.

Geride kalan dönemin iki kritik deneyimive okul odaklı çalışmanın önemi

Genç komünistler geride kalan üç yıllık dönem içerisinde gençlik birliği üzerinden bir dizi gelişmeye müdahale ettiler. Çeşitli gündemlere yönelik müdahaleler üzerinden gençlik içerisinde etkin bir politik güç olmaya çalıştılar. Kongreye sunulan gençlik raporunda bunun ayrıntılı bir dökümü var. Burada öne çıkan iki deneyimin kongre platformunda özellikle incelenmesi ve eleştirel bir değerlendirmeye konu edilmesi, gençlik çalışmamızın yeni dönemi açısından önemli bir yerde duruyor. Bunlardan ilki OHAL koşullarında gençlik örgütlerinden DGB tarafından gerçekleştirilen direniş. İkicisi ise, İÜ'de yaşanan bölünme eylemleri ve genç komünistlerin harekete dönük müdahaleleri.

DGB tarafından OHAL koşullarında hayata geçirilen direniş, komisyonumuzun gençlik hareketini ele alan ön metininde şu şekilde değerlendiriliyor: *"Bu sürecin en anlamlı çıkışı, devrimci gençlik örgütlerinden DGB'nin İstanbul Üniversitesi ana kapısı önünde başlattığı direniş oldu. OHAL döneminin ilk direnişiydi bu. Kararlı, ısrarlı ve kendisine yönelen saldırıyı politik manada karşılayan bir direnişti."*

Söz konusu direniş gerek gençlik örgütleri tarafından, gerekse saldırının hedefinde bulunan akademi camiası tarafından

gereğince sahiplenilmiş olsaydı yaratacağı etki çok daha öte olabilirdi. Fakat biliyoruz ki bu gereğince yapılmadı. Aynı eleştiriyi partimize de yapabiliriz. Zira OHAL'in bu ilk direnişi partimiz tarafından da yeterince sahiplenilemedi. Bu deneyimden parti olarak sonuçlar çıkarmak durumundayız. Yeni dönemde gençlik mücadelesi ve hareketi içerisinde öne çıkan ve toplum çapında etki yaratma olanakları barındıran gençlik eylemleri karşısında daha diri reflekslere sahip olabilmek bakımından bu özellikle gereklidir.

Dönemin ikinci önemli deneyimi ise üniversiteleri bölmeyi hedefleyen saldırı karşısında patlak veren gençlik eylemleri oldu. İstanbul Üniversitesi merkezli eylemlere daha ilk anında müdahil olan genç komünistler hızla sürecin öznesi olmayı da başarabildiler. Gelişen eylemlere yönelik doğru politikalar üreten, talepler formüle eden, ilkeli davranan ama gerekeli esnekliği de göstererek hareketi ileriye taşımaya çalışan genç komünistler, bu sayede üniversitenin içerisinde kendilerine faaliyet zeminleri yaratabildiler. Hareketin o anki seyri ve düzeyini gözeterek örgütsel formlar, eylem biçimleri ve araçlar oluşturmaya çalışan genç komünistler, sürecin ardından kalıcı imkanlar yaratmayı da bu sayede başardılar.

Geride kalan dönemin bu iki deneyimi, okul odaklı çalışmaya yoğunlaşıldığında, elde edilebilecek sonuçlar konusunda yeterli bir fikir vermektedir. Bu iki gelişmenin VI. Parti Kongresi'nin ardından gençlik çalışmamızın yönünü dönmesi gereken alana da ayna tuttuğunu belirterek değerlendirmemizi noktalıyoruz.

Gençlik yayınları

Gençlik yayınlarının verili tablosu gençlik çalışmamızı yansıtan bir ayna niteliği taşıyor. Zira gençlik çalışmamızda yaşanan nicel ve nitel daralma, ister istemez yayınlar cephesini de doğrudan etkiliyor.

Bunun en çarpıcı örneği ara dönemde politik gençlik dergisinin yayın hayatının parti merkezi tarafından dondurulması oldu. Uzun yıllardır belli bir nitelik ve periyot ile yayın hayatını sürdüren, gençlik hareketi içerisinde kendisine anlamlı bir yer açan politik gençlik yayınımız, gençlik çalışmamızın yaşadığı daralma ve nitel zayıflamanın dolaysız bir sonucu olarak, yayın hayatına ara vermek zorunda kaldı. Parti merkezi bizzat gençlik yayınına sahip çıkarak ve sorumluluk alarak bu sorunun üstesinden gelmeye de çalıştı, fakat parti örgütlerinden gereken destek ve çabayı alamadığı için yayını geçici bir süreliğine durdurma yoluna gitti.

Halihazırda yayın hayatını sürdüren sosyal medya sayfaları, zaman zaman aksasa da aylık olarak çıkan lise ve meslek lisesi yayınları ise, gençlik çalışmamızda yaşanan yetersizliklerin izini taşıyor. Bununla birlikte, özellikle lise yayınları bu alana dönük ısrarın bir göstergesi olarak fazlasıyla anlam taşıyor.

Yeni dönemde gençlik yayınlarının güçlendirilmesi, amaca uygun periyot ve nitelikte çıkarılması gençlik güçlerimizin eğitimi ve gelişimi ile doğrudan bağlantılı olacaktır. Dahası, parti örgütlerinin gençlik çalışmasına, gündemlerine ve yayınlarına dönük ilgisi ve katkısı da gençlik yayınları açısından anlamlı sonuçlar doğuracaktır.

Eğitim

Eğitim çalışmaları gençlik içerisinde kadrolaşmanın en kritik halkalarından birini oluşturuyor. Etrafımızda şekillenen genç güçleri marksist dünya görüşü üzerinden sistemli bir şekilde eğitmek, buna paralel olarak parti çizgisi ve programını eğitim çalışmalarının vazgeçilmez başlıkları haline getirmek, ertelenemez bir görev olarak önümüzde duruyor.

Bu bağlamda partimiz yeni dönemde gençliğe dönük özel eğitim programları çıkarmalı, söz konusu programları yerel ya da merkezi organizasyonlarla (kamp vb. etkinlikler üzerinden) belli bir sistematik içerisinde hayata geçirmelidir.

Gençlik Komisyonu
Aralık 2018

Sınıfın öncüleriyle birleşmek!

A. Murat

Bilimsel sosyalizm ile sınıf hareketi ayrı kanallarda ortaya çıkar ve bir süre ayrı kanallardan akmaya devam eder. Parti bu iki kanalın birleştiği zemindir.

En genel tanımı ile devrimci parti sosyalizm ile işçi hareketinin örgütlü birliğidir.

İdeoloji ve program sınıf hareketiyle birleştiğinde kendi maddi temeline oturmuş olur. Bunu başaran bir parti de gerçek bir sınıf partisi niteliği kazanır.

Sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği sadece politik etkileme yolu ile sağlanamaz. Aynı zamanda sınıf hareketin öncülerinin "sosyalist düşünce" tarafından doğrudan örgütlenmesi gerekir. Bu sağlanamadan parti geniş sınıf kitlelerine gereğince nüfuz ederek onları yönlendirmeyi başaramaz. Öncüsünü kazanmak, bir hareketle birleşmenin, ona yön verip devrimleştirmenin temel yoludur.

Sınıf hareketinin belli sınırları aşamadığı dönemlerde, siyasal planda partiye kazanılmaya hazır öncüler bulmak kolay değildir. Bu yüzden bugünkü gibi dönemlerde, devrimci sınıf partisi esas olarak "hazır öncüleri" örgütleme sorunundan çok ulaştığı kesimlere öncü niteliği kazandırmak için yoğun bir çaba göstermek zorunda kalır. Onları eğitir, zaaf ve eksiklerine müdahale eder.

Bu eğitim temelde sınıf mücadelesinin mevcut pratiği içinde şekillenir ve bizzat sınıf hareketinin içinde gerçekleşir. Ama mücadele ve hareketin geri bir seyir izlediği koşullarda, bunun yanı sıra özel politika ve yönelimlerle beslenmek zorundadır. Zira bu tür dönemlerde öncüyü örgütlemek, sınıf hareketine dönük bir müdahale çabasının genelliği içinde başarılamaz. Öncünün kazanılması ya da "yaratılması", başta ideolojik-politik eğitim olmak üzere çok yönlü bir müdahalenin başarılmasıyla ile doğrudan bağlantılıdır. Siyasal bilincin taşınması bir yana, sınıf hareketinin güçlü olduğu dönemlerde bizzat hareketin kendisi tarafından geride bırakılabilecek olan gerici burjuva ideolojilerinin her türden etkisi, özel müdahalelere konu edilmek zorundadır.

Hareketi ileri çekmek için öncüsünü kazanmalıyız!

Leninist parti teorisi açısından bakıldığında, öncü işçi devrimcileşmiş ya da devrimciliğe açık işçidir. Partinin kendi saflarında örgütleyeceği kesimler bu niteliğe fiilen ya da potansiyel olarak açık olan kesimlerdir. Bu kesimler, sınıf mücadelesinin durumu, sınıf hareketinin mevcut düzeyi ve ülkenin içinden geçmekte olduğu siyasal-sosyal koşullara göre genişleyip daralabilirler. Gericilik dönemlerinde "öncü kesimler" nicel olarak azalır ve nitelik olarak dönemin özeliklerini yansıtan yetersizlikler taşırlar. Umutsuzluk, gerçekçilik adına uzlaşmacılık, pasifizm ve kitleleri küçümseme yaygın bir eğilim halini alabilir.

Bu tür dönemlerde siyasal olarak geri, ancak sınıf kini, mücadele isteği ve öfkesi açısından daha diri güçler ön plana çıkabilir. Bu güçler somut bir mücadele pratiğinin içine girdikleri ya da sokuldukları zaman, "doğal öncülük" diye tanımlanabilecek bir nitelik kazanırlar.

Doğal ya da "verili öncü" olarak nitelendirilebilecek bu güçlerle ilişkilenmeyi başaramayan bir parti mücadelenin mevcut düzeyinden kopar. Böylece hareketi daha ileriye çekme imkânından da uzaklaşmış olur.

Gündelik sınıf çalışması yürüten bir parti için bu unsurlarla ilişkilenmek hem kaçınılmazdır, hem de olmazsa olmazdır. Ancak konu öncüyü örgütsel olarak kazanmak ve politik olarak yönlendirmek olduğu zaman, daha çok iktisadi zemin ve sendikal çalışma üzerinden öne çıkan bu kesimleri ilerletip eğitmek çok özel bir çaba gerektirir. Ne kadar kararlı ya da öfkeli olursa olsun, doğal öncü kendi sınırlarını aşamadığı ve siyasal bir gelişim gösteremediği sürece, parti örgütünün organik bir parçası haline getirilemez. Parti politikalarından etkilenmesinin sürekliliği sağlanamaz.

Sınıf hareketinin geri seyir izlediği koşullarda öne çıkan başka bir yön, partinin kendi kadrolarını bizzat sınıfın içinde konumlandırarak onları hareketin gerçek öncüleri konumuna ulaştırmaya çalışmasıdır. Parti çok değişik sınıf ve katmanlardan beslenir, buralardan kadrolaşır. Partinin kadro kaynaklarının sınıfsal niteliği kuşkusuz önemlidir. Ancak kendi başına belirleyici olan bu değildir. Önemli olan partinin örgütlediği güçleri hangi zemin ve çalışma üzerinden konumlandırıp eğittiğidir. Burada sorun kabaca değişik sınıfsal kökenlerden gelen güçlerin fabrika çalışması içinde "işçileştirilmesi" değil, partili kadroların hareketin gerçek öncüleri konumuna yükseltilmesinin başarılmasıdır. Devrimci kadro kendi siyasal deneyim ve birikimi ile hareketin mevcut düzeyi arasında bağ kurmayı başarabilmeli, hareketten kopmadan öncülük ve önderlik kapasitesi gösterebilmelidir. İşte o zaman hem parti hem de kadro gerçek öncülük sıfatı kazanacaktır.

Sınıfın öncüsünün durumu

Sınıf hareketinin geri bir seyir izlediği bugünün Türkiye'sinde, hareket içindeki öncünün niteliğine ilişkin tartışmalar yeni değildir. Bugünkü hareketin esas niteliğini, yoğun saldırı dalgasına karşı mevcut hakları koruma mücadelesi oluşturmaktadır. Bu mücadele içinde genellikle genç ve deneyimsiz işçiler önplana çıkabilmektedir. Bu işçiler genel olarak örgütlük deneyiminden yoksundur. Siyasal planda şovenizm, dinsel gericilik vb. egemen düşüncelerin etkisine fazlasıyla açık durumdadır. İçine girdikleri mücadele onlara çok şey öğretse de, kendi başına egemen düşüncenin dışına çıkabilmelerini sağlayamamaktadır. Bu kesimler sınıfın verili öncüsüdür. Özellikle fabrika merkezli müdahalelerimizin doğal hedef kitlesi durumundadırlar.

Siyasal planda daha gelişkin, geçmiş mücadele birikimi ve deneyimini edinme imkanı daha yüksek, kendini solda tanımlayan işçilerin, fabrika içi mücadeleler söz konusu olduğunda, genelde atalet içinde bulundukları birçok örnekten yansıyan bir olgudur. Sınıf hareketinin son otuz yılda önemli kayıplara uğradığı düşünüldüğünde, geçmiş dönemlerin bilgi ve deneyimi bu kesimleri daha baştan umutsuzluğa itmekte, ülkenin içinden geçtiği siyasal çatışma ve kutuplaşma bazı başka başlık ve gündemleri kendi içinde öne çıkarmakta, geniş sınıf kitlelerine güvensizlik neredeyse genel bir karakter kazanmaktadır. Bu güçlerin en ileri ve mücadele ile en ilişkili kesimlerinin önemli bir kısmı halihazırda sendikal bürokrasi ve reformizmin denetimi altındadır.

Ancak söz konusu olan kendi başına sınıf mücadelesi değil de sınıf hareketi olduğunda, bu kesimlerle ne yapıp edip ilgilenmek, onları içinde bulundukları umutsuz ruh halinden çekip çıkarmayı başarmak, sendikal bürokrasinin ve reformizmin üzerlerindeki etki ve denetimini kırmak, üzerinden atlayamayacağımız bir görevdir. Zira tekil mücadelelerden çıkarak genel bir sınıf hareketinden bahsetmeye başladığımızda, esasta bu kesimler hareketin başını tutmaktadır.

TKİP VI. Kongresi tartışmaları

VI. Parti Kongresi, sınıf çalışmamızın sorun alanları ile sınıf hareketinin mevcut durumu arasında hemen hemen her tartışmada bağ

kurmaya çalışmış; parti çalışmasının neredeyse tamamen sınıf zeminine oturduğunu tespit ederken, bunun sınıf hareketiyle devrimci birleşmenin sağlandığı manasına gelmediğinin ise altını çizmişti.

Yıllardır gösterilen inatçı ve ısrarlı çabaya rağmen ortaya çıkan bu sonuç, her şeyden önce "Türkiye'nin sosyal-siyasal koşulları ve sınıf hareketinin içinde bulunduğu durumla" sıkı sıkıya bağlantılıydı. Döne döne tartıştığımız kendi zaaf ve eksiklerimiz bir yana, hareketin nesnel durumundaki yıllardır aşılamayan zayıflık, yoğun saldırı dalgasına rağmen sınıf kitlelerinin kendini aşarak ilerleyen bir dinamizm yaratamaması, sınıfla devrimci temellerde birleşme ve bütünleşme çabalarının sonuçlarını kaçınılmaz olarak sınırlıyordu. Buna rağmen başta Greif ve Metal Fırtına gibi örneklerin gösterdiği gibi, hareketin ileri örnekleri ile sınıf çalışmamızın doğrudan bir bağının olması da tesadüf değildi.

VI. Parti Kongresi, tüm yapısal sorunlarına rağmen yoğun bir saldırı dalgasıyla yüz yüze olan sınıf hareketinin yakın geleceğine umutla bakarken, kendi sınıf çalışmamızın en önemli sorunlarından birini ise sınıf içinde kadrolaşmak, sınıfın öncü güçlerini kendi örgütsel bünyesiyle ilişkilendirmek alanındaki başarısızlık olarak tespit etti. Şu veya bu hareketli süreç içinde temas edilebilen işçi sayısı ile istikrarlı bir politik ilişki kurulabilen işçi sayısı arasındaki belirgin fark bile bu açıdan çok şey anlatıyordu.

Temelde belirleyici olan nesnel nedenler bir yana bırakılırsa, öncü işçileri kazanmak üzerine bir dizi başlık tartışmalara konu oldu. Bir kısmı doğrudan örgütsel sorunlarımıza ve çalışma tarzında geride bırakılamayan alışkanlıklara ışık tutan bu başlıkların yanı sıra öne çıkan konulardan bir tanesi de, sınıfın siyasal planda daha ileri kesimlerine daha çok yönelmekti. Stratejik fabrikalar ve sendikalı işletmeler böyle bir tartışma içinde öne çıktı.

Yapılan değerlendirmeler ışığında, çalışmanın politik niteliğini yükseltmek, gündelik siyasal gelişmeleri daha sistematik olarak fabrikalara taşımak, örgütlülük düzeyi açısından herşeye rağmen daha ileri bir konumda olan sendikalı işletmelere daha özel bir tarzda yönelebilmek, sendikalar içerisindeki muhalefet platformlarına kendi ilke, görüş, eleştirilerimizden hiçbir şekilde feragat etmeden daha esnek yaklaşabilmek, değişik siyasal aidiyetlere sahip olanlar da dahil olmak üzere sınıf içindeki öncü-devrimci işçilerin birliğini sağlamak için daha fazla çaba göstermek, reformizm ve sendikal bürokrasinin öncü kesimleri dumura uğratan mücadele anlayışıyla daha kapsamlı bir ideolojik-politik mücadele yürütmek, somut olarak alınan kararların bazıları oldu.

Öncünün niteliğini geliştirmek için daha çok çaba!

Sınıf hareketiyle birleşmede mesafe almak her şeyden önce hareketin sorunlarıyla ve hareketin öncüleriyle özel olarak ilgilenmeyi gerektiriyor.

Gelişip büyüyen sınıf çalışmamızla ters orantılı olarak sınıf hareketinin içinde hala da etkin mevzilere sahip olmamamızın bizden çok hareketin mevcut düzeyinden kaynaklanıyor olması, hiçbir biçimde bizim eksikliklerimizi ve zafiyetlerimizi örtmemelidir. Sürmekte olan fabrika merkezli çalışmalarımızın alternatifi olamayacağını bir an bile unutmaksızın, mevcut sınıf hareketinin sorun alanlarına daha güçlü müdahalelerde bulunmak, hareketin içindeki öncünün niteliğini geliştirmek için daha çok çaba harcamak, önümüzde duran görevdir.

Sınıfın siyasallaşması ve fabrika çalışması

D. Demir

İşçi sınıfı sermaye düzeninin saldırıları karşısında oldukça zayıf bir konumda. Tepkinin artıyor olması, sınıf kitlelerinin huzursuzluğunun daha görünür hale gelmesi bu gerçeği değiştirmiyor. İşçi sınıfı her dönem tepkisini belli yönleriyle dışa vuruyor, örgütlenme arayışını ortaya koyuyor. Toplumsal mücadelelerin en zayıf dönemlerinde dahi sınıf cephesinde hep bir hareketlilik yaşanıyor. Sermayenin sistemli saldırıları bu hareketliliklerin nesnel zemini. Fakat sınıfın saldırılara tepkisi daha çok ekonomik zeminde ve yerel düzeyde kalıyor. Saldırıya karşı doğal bir refleks tepki olarak gerçekleşiyor.

Bilinç ve örgütlülük düzeyinde zayıflık

Bu tablo kendi içinde belli bir dinamizm taşısa da, kendiliğindenlik ve yerellik mücadele deneyimlerinin toplam bir birikime dönüşmesini engelliyor. Dağınık ve parçalı süreçler sınıf mücadelesinin güç biriktirmesinin, giderek birleşik bir karakter kazanmasının önüne geçiyor. Mücadelenin gelişimini güvenceleyecek güçler yaratamıyor. Mücadelede sürekliliğin sağlanamaması, süreklilik sayesinde elde edilecek kazanımların güvencelenememesi, öncü işçi birikiminden bilinç planında yaşanacak gelişime kadar bir dizi olumsuz etki yaratıyor. Sınıf kitlelerini gerisin geri aynı noktaya dönme akıbetiyle yüz yüze bırakıyor.

Burada elbette sermayenin kuşatması, dinci-milliyetçi gericiliğin gücü, sendikal bürokrasinin üstlendiği uğursuz misyon vb. etkenlerin sınıf kitlelerine etkisi temel bir yerde duruyor. Oluşan birikimin sistematik olarak kıyımdan geçilip kötürümleştirilmesi bir başka önemli etken. Kısır döngüyü esas belirleyen ise sınıfın bilinç ve örgütlülük planında yaşadığı zayıflık. Yerel her mücadele süreci, kazanmak ya da kaybetmekten bağımsız olarak, bu alandaki zayıflığın duvarlarına çarpıyor.

Sınıfın devrimci temellerde siyasallaşması ihtiyacı

İşçi sınıfı siyasal bilinç planında gelişemediği, sınıfa karşı sınıf bakışı ile harekete geçmediği koşullarda saldırıları da püskürtemiyor. Mücadelesini güçlendirip, sürekliliğini sağlayacak kanallar yaratamıyor. Burjuva gericiliğinin çok yönlü kuşatmasını aşamıyor. Siyasal çatışmanın şu ya da bu gerici kanadının eklentisi olmanın yanı sıra, kimi zaman emek düşmanı politikaların destekçisi konumuna bile gelebiliyor. Gündemi gericiliğin etkisi ve siyasal kutuplaşmanın düzeyi belirliyor, sınıfın gündelik tutumu buna göre şekilleniyor.

Bugün gündemde olan kıdem tazminatının gaspı saldırısı ve bunun karşısında sınıf kitlelerinin aldığı tutum, ihtiyacı tanımlayabilmek açısından önemli bir örnek. Saldırı ciddi bir hak gaspını içeriyor ve tepkinin gücü buradan geliyor. Aynı zamanda iktidar ve muhalefetiyle burjuva partilerinin etkisi sınıfın bu gündeme yaklaşımını belirleyebiliyor. Gaspın karşısında yer alan işçiler AKP'ye tepkisini dile getiriyor, onun gitmesiyle herşeyin düzelebileceği yanılsamasıyla hareket ediyorlar. AKP'ye oy veren işçileri suçlayan bir tutum alıyor, siyasal kutuplaşmanın eklentisi olarak taraflaşıyorlar. Fon ile herkesin tazminat alacağı safsatasına inanan işçiler ise bunu gerekçelendirmeye çalışıyorlar. Saldırının gerisinde yatan temel gerçeği

sorgulamadan, AKP'nin bu yasayı çıkartıyor olması içgüdüsüyle hareket ediyorlar. Her iki tutum da sınıfı bölüyor, ciddi bir saldırı karşısında güçten düşürüyor. Bilinç planındaki zayıflık nedeniyle, kıdem tazminatı gibi temel önemde bir gündem işçi sınıfını birleştirme rolü oynayamıyor.

İşçi sınıfı, düzenin partileri, devleti, medyası, sendikal bürokrasisi eliyle dayattığı kuşatma karşısında korumasız ve zayıf bir durumda. Yaşanan bir dizi mücadele süreci ve deneyime baktığımızda karşımıza bu gerçeklik çıkıyor. Metal Fırtına gibi on binlerce işçiyi kapsayan güçlü bir mücadele çıkışının geride bıraktığı sonuçlar, sınıfın bilinç ve örgütlülük düzeyinin çarpıcı bir göstergesi. Tüm bu deneyimler "siyasal müdahale esastır" belirlemesinin yakıcılığını ortaya koyuyor.

Fabrikalar: Siyasal müdahalenin somut alanı

Sınıfın bilincini ve örgütlülüğünü nasıl geliştireceğimiz sorununu döne döne tartışmamız gerekiyor. Sınıf hareketinin mevcut kısır döngüden çıkabilmesi, devrimci müdahalenin kendini güçlü bir zeminde ifade etmesinin önünü açacaktır. Fakat tam da bunun kendisi, öznel devrimci müdahale ile bugünden hedefli ve soluklu bir çalışma pratiği ile yarının mücadelelerine hazırlanmayı gerektiriyor. Bu çabanın ana eksenini ise fabrika merkezli çalışma oluşturuyor. Sınıfın deneyim ve güç biriktirebilmesi, üretim birimlerinde ne kadar bütünlüklü bir sürecin örgütlenebildiğine bağlıdır. Sınıfın bilincine ve örgütlülüğüne müdahale edebileceğiniz somut alan fabrikalardır. Sınıf mücadelesinin birikim yaratabilmesi, giderek birleşik bir karakter kazanarak gücünü açığa çıkartabilmesi, tek tek fabrika merkezli süreçlerin gelişimi ile doğrudan bağlantılıdır.

Fabrika zeminlerinin sınıf mücadelesi açısından taşıdığı bu kritik önem, devrimci sınıf çalışmasının zorlanma alanları, önemli noktaların altını bir kez daha çizmenin ihtiyaç olduğunu gösteriyor.

Fabrikalarda "Sınıfa karşı sınıf!" tutumunu geliştirme ihtiyacı

Fabrika merkezli çalışma fabrika gündemlerine sıkışmak değildir. Sınıfın geri tablosu, ister istemez fabrika merkezli çalışmaların gündemini sınırlıyor. Fabrikada yaşanan sorunlar üzerinden ekonomik talepler öne çıkıyor. Bugünün atmosferinde bu anlaşılır bir durum. Fakat devrimci sınıf çalışması müdahalesini bu dar sınırları kırma bakışı ile ele alabilmelidir.

Fabrika merkezli devrimci sınıf çalışması, sınıfa siyasal müdahalenin somut alanıdır. Bu müdahale temelde sınıfsal gerçekleri açıklama, ekonomik, sosyal, siyasal süreçler karşısında "Sınıfa karşı sınıf!" bakışını oluşturma eksenine oturmalıdır. Fabrikaları kuşatmak, işçinin bilincini ve bunun yansıması olacak örgütlülüğünü sınıf mücadelesinin siyasal eksenine yöneltme çabasıdır.

Sınıfa karşı sınıf bilincini geliştiremediğiniz, fabrika zemininde yaşanan tek tek sorunların sınıf mantığını bilinçlere kazıyamadığınız sürece, fabrikalarda anlamlı pratikleri örgütleseniz dahi, sınıf mücadelesinde esaslı bir değişim yaratabilecek zeminleri ortaya çıkartamazsınız.

Devrimci sınıf çalışması genel siyasal gündemlerle fabrika gündemlerini, ekonomik taleplerle siyasal talepleri bütünlüğü ile ele almak, gündelik çalışma içerisinde işleyebilmek durumundadır. "Sınıfa karşı sınıf" bakışı, kullanılan her aracın, gerçekleşen her etkinliğin içeriğini belirleyebilmelidir.

Sınıf mücadelesi biriktirerek ilerleyecek!

Önümüze çıkan önemli sorunlardan biri, sınıfın verili geriliğinin doğrudan yansıması olarak çevremizde toparlanan işçi ilişkilerinin niteliği sorunudur. Fabrika merkezli çalışmayı sınıfın içinde bulunduğu olumsuz atmosferde örgütlemeye çalışıyoruz. Yönelimlerimizi bu kapsamda belirlemeye, hedefli fabrika çalışması ile bütünlemeye çalışıyoruz. Hedeflediğimiz fabrikadaki ilişkilerimizle sistematik bir

mücadeleyi örgütlemeyi hedefliyoruz. Ancak kendi başına "üç işçi"nin yan yana getirilmesiyle oluşturulan fabrika ekibi istikrarlı bir sürecin örülmesini sağlayamıyor.

Çalışmanın kendini üretebileceği nesnel zeminin sınırlayıcılığı bir noktadan sonra kırılmaları beraberinde getiriyor. Fabrika çalışmalarında istikrar, içerde yakıcı bir biçimde hissedilen gündem ya da taleplerin varlığı koşullarında sağlanabiliyor. Sergilediğiniz ısrara rağmen durağan süreçler, oluşturulan fabrika ekibinin istikrarlı bir gelişim yaşamasının önüne geçiyor. Örneğin TİS süreçlerinin hareketli atmosferinde örgütlenme çabasında belli bir mesafe alınabilirken, genel gündemler üzerinden bu belirgin biçimde zayıf kalıyor. Bu koşullarda fabrika merkezli çalışmada istikrar ancak devrimci bir bakış ve iradi yüklenmeyle mümkün.

İstikrarlı bir faaliyet yürütebilmek için çok yönlü müdahale ile ileri çekilecek öncülerin devrimcileştirilmesi çabasına yoğunlaşmak gerekiyor. Parti örgütlerinin içeriden ve dışarıdan sürekli ve çok yönlü bir müdahaleyi güvenceleyecek bir pratiği örmesi gerekiyor. Elbette tüm zayıflığına ve istikrarsızlık sonuçlarına rağmen içeriden dayanak yaratma uğraşıyla birlikte.

Bu çaba, bugün nasıl bir sonuç yarattığından bağımsız olarak, daha hareketli süreçleri devrimci sınıf mücadelesi açısından değerlendirebilmek için olmazsa olmazdır. Fabrika hedefinizi politik ve örgütsel olarak bugünden kuşatabilecek bir yöneliminiz yoksa, tüm olumsuz koşullara rağmen ısrarlı davranamıyorsanız, yarının hareketli süreçlerinin yaratacağı olumlu atmosferi değerlendirmeyi başaramazsınız. Sınıf mücadelesinin biriktirmesi konusunda oynayacağınız rolü oynayamaz, partinin sınıf ile devrimci bütünleşmesinde hedeflediğiniz mesafeyi alamazsınız.

Düne göre artan imkanlar!

Fabrika merkezli çalışmada içeriden ve dışarıdan müdahalenin gündemi, kapsamı, içeriği ve araçları büyük bir önem taşıyor. İçinden geçilen süreç, ekonomik krizin ağırlığı vb. atacağımız adımları kolaylaştıran bir yerde duruyor. Siyasal gelişmeler ile güncel yaşamda karşılaşılan bir dizi başlığın bütünlüklü işlenmesi açısından geçmişe oranla daha işlevsel veriler ortaya çıkıyor. Siyasal gerilimlere paralel olarak ekonomik-sosyal saldırılar bütünlüğü daha görünür hale geliyor. Bunlar karşısında sınıfın bütünlüklü tepkisel çıkışının zeminleri güçleniyor.

Bu koşullarda parti örgütlerinin oynayacağı rol giderek daha büyük bir önem kazanıyor. Olası gelişmelere politik, pratik ve örgütsel olarak hazırlanmak, gelişebilecek her süreci bütünsel bakış ve hedeflerimiz kapsamında güçlendirmeye çalışmak durumundayız. Ortaya çıkan her olanağı, yarının ihtiyaçları kapsamında titizlikle değerlendirmek her parti militanının temel görevidir.

Kriz ve devrimci sınıf çizgisi

- Kapitalist ekonomiye ve dolayısıyla burjuva sınıf düzeninin sorunlarına kendi sınırları içinde çözümler bulmak, devrimci partinin sorunu değildir. Tersine devrimci partinin görevi, devrimci sınıf mücadelesini geliştirerek, bu ekonomiyi ve düzeni karakterize eden üretim ilişkilerini, bu ilişkilere dayanan sınıf egemenliği sistemini aşmaktır. Dolayısıyla, devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek ve devrimci sınıf mevzilerini çoğaltmak yoluyla, bunu başaracak koşullara zaman içerisinde ulaşmaktır. Devrimci sınıf partisi, düzenin krizleri ve dolayısıyla mevcut kriz karşısında ileri süreceği temel ve taktik istemlere de bu bakış açısıyla yaklaşır.

- Bu, devrim hedefine dayalı devrimci sınıf çizgisidir. Her durumda olduğu gibi kriz vesilesiyle de devrime dayalı stratejik çizgi ile taktik yaklaşımlar arasındaki devrimci uyum, temel önemdedir ve temel ayrım çizgisidir. Kriz koşullarında elbette güncel somut istemler ileri sürülecektir. Fakat bunların gerek formüle ediliş tarzı ve gerekse bunlara dayalı mücadelenin esas amacı, devrimci stratejik çizgiyle uyumlu olmak, onu güçlendirmeye hizmet etmek durumundadır.

***(TKİP VI. Kongresi Bildirgesi**'nden... Aralık 2018)*

Kriz, sınıf hareketi ve parti

K. Ferhat

Sınıf hareketi Metal Fırtına'dan beri durgun bir seyir izliyor. Sermaye düzeninin işçi ve emekçilere dayattığı ağır çalışma ve yaşam koşullarına karşı zaman zaman kendini gösteren kimi tepkiler sayılmazsa, bu durumun kısa dönemde değişmesi kolay görünmüyor. Zira sınıf hareketi önemli ölçüde sendikal bürokrasinin denetimi altında ve iktisadi-sendikal darlık içindedir. Bu durum devrimci bir sınıf hareketini geliştirme çabasını zora sokmaktadır.

Fakat Türkiye kapitalizmi yapısal bir krizle boğuşmaktadır. Çok yönlü ve çok boyutlu bu kriz her geçen gün ağırlaşmakta, dış gelişmelerin de etkisiyle durum içinden çıkılmaz bir hal almaktadır. Ağır iç ve dış borç yükü, büyüyen işsizlik, artan yoksulluk ve pahalılık, düşen üretim ve büyüyen bütçe açığı mevcut krizin güncel görünümleri olarak öne çıkmakta, işçi ve emekçi kitlelerin yaşamını çekilmez hale getirmektedir. Bugüne kadar çeşitli yol ve yöntemlerle krizin faturasını sınıf ve emekçilere ödetme başarısı gösteren sermaye iktidarı, bugün daha fazla zorlanmaktadır. Bu zorlanma önümüzdeki dönem daha da artacaktır.

Krizin derinleşmesi ve faturasını işçi ve emekçilere ödetme planları, buna karşı mücadele dinamiklerini büyütmektedir. İşçi ve emekçilerin mücadele arayışının güçlenmesi devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesi bakımından önemli imkanlar sunmaktadır. Bu imkanların devrimci bir çizgide sabırlı, kararlı ve soluklu bir kitle çalışmasıyla örgütlenmesi, olayların gidişatını değiştirmenin, bugünkü gerici-faşist kuşatmayı kırabilmenin biricik yoludur.

***

Kriz ortamının büyüttüğü tepki ve hoşnutsuzluğu bilinçli bir sınıf hareketine evriltmek, çok özel bir çabayı ve çok yönlü bir politik müdahaleyi gerektirmektedir. Bu görev ise en başta komünistlerin önünde durmaktadır.

Geniş işçi ve emekçi kitleleri devrimci çizgiye kazanabilmek gündelik siyasal pratiği nasıl örgütlediğiniz ile doğrudan bağlantılıdır. Gündelik siyasal pratiğiniz stratejik hedeflerinize ve taktik-güncel politikalarınız bağlanamıyorsa, ne kadar emek harcasanız da sonuç almakta, ya da aldığınız sonuçları kalıcılaştırmakta zorlanırsınız.

Partimiz başından itibaren sağlam bir teorik temele, stratejik çizgiye ve bu çizginin yön verdiği taktik politikalara sahiptir. Ancak partinin temel amaç ve hedeflerini gündelik mücadele içinde sınıf ve emekçi kitlelerine taşıyabilmek, emekçilerin bilinç ve örgütlenmesini bu hedefler doğrultusunda geliştirebilmek bakımından belli bir zorlanma içinde olduğumuz bir gerçektir. Yani gündelik politika yapmakta belirgin bir zorlanma yaşıyoruz. Bunun gerisinde, güncel gelişmelere stratejik hedefler doğrultusunda etkili müdahaleler yapma konusunda yaşanan yetersizlik yatmaktadır.

Başarılı bir müdahale her şeyden önce, gelişmelerin ortaya çıkardığı somut gerçek ve olguların ışığında temel hedef ve amaçlara dayalı olarak sınıf ve emekçi kitlelerin bilinci ve örgütlenmesini ilerletmek, bunu eylemli bir sürece dönüştürerek devrimci bir sınıf hareketinin gelişimini sağlamaktır. Bu ise, güncel gelişmeler ile temel gerçekler arasındaki ilişkinin doğru bir eksende kurulması ve bu bağlamda politik reflekslerin geliştirilmesiyle başarılabilir.

Buradaki bakış açısı sorunu partimizin son kongresinde kriz olgusu üzerinden şu sözlerle ortaya konulmuştur: *"Her durumda olduğu gibi kriz vesilesiyle de devrime dayalı stratejik çizgi ile taktik yaklaşımlar arasındaki devrimci uyum, temel önemdedir ve temel ayrım çizgisidir. Kriz koşullarında elbette güncel somut istemler ileri sürülecektir. Fakat bunların gerek formüle ediliş tarzı ve gerekse bunlara dayalı mücadelenin esas amacı, devrimci stratejik çizgiyle uyumlu olmak, onu güçlendirmeye hizmet etmek durumundadır."* ***(TKİP VI. Kongre***

Bildirgesi)

***

İşçi sınıfının güncel ve tarihsel çıkarlarını esas alan her devrimci parti gündelik çalışmasını, işçi sınıfını bilinçlendirme, harekete geçirme ve örgütleme bakışı ile ele alır. Bu çabadaki her başarı aynı zamanda toplumun farklı kesim ve katmanları içinde etki alanı oluşturmanın da imkanına dönüşür. Bu belirleme bizi doğrudan güne yanıt veren taktik politika alanına götürmektedir. Dolayısıyla bu alandaki zayıflığı aşmak büyük bir önem taşımaktadır.

Her siyasal ve toplumsal gelişmeyi işçi sınıfı hareketini ileri taşıma bakışı ile ele almadan, gelişmelere işçi sınıfının çıkarları ekseninde politik müdahaleler gerçekleştirmeden güç olmak olanaklı değildir. Bu zayıflığı aşmanın yolu, partimizin programını, çizgisini ve taktik politikalarını etkili bir şekilde sınıf kitlelerine taşımak, kitleleri mücadele içerisinde bu politikalara kazanmak, sınıfın ve emekçilerin mücadelesini ileriye taşımaktan geçmektedir.

İşsizlik, yoksulluk, hayat pahalılığı ve geleceksizlik bugün işçi ve emekçilerin omuzlarına ağır bir yük olarak çökmüş bulunmaktadır. Ağır sömürü ve baskı koşulları sınıf kitlelerini fiziki ve manevi açıdan ezmekte, bunaltarak çürütmektedir. Bu tablo aynı zamanda sınıf ve emekçi kitleleri arayışa ve mücadeleye yöneltmektedir.

İşçi ve emekçi kitleler kendi yaşamlarından öğrenerek deneyim kazanmaktadırlar. Komünistler olarak öncelikli görevimiz, işçi ve emekçilerin kendi deneyim ve sezgileriyle öğrendiklerini bilinçli ve örgütlü bir zemine kavuşturmaktır. İşçi ve emekçilerin gerici-milliyetçi politikalarla uyuşturulup sersemletilmesi politikası bir yere kadar etkili olmaktadır. Bu etki günden güne zayıflamakta, dahası alttan alta öfke ve tepki büyümektedir. Bu öfke ve tepkiyi açığa çıkarak devrimci bir sınıf hareketinin gelişimini sağlamak için daha cüretkar, inisiyatifli ve yaratıcı bir çaba gerekmektedir. Bunun için ortaya çıkan her imkan ve fırsat devrimci sınıf hareketini geliştirmenin dayanaklarına dönüştürülebilmelidir.

Bu çerçevede, partimizin VI. Kongresi'nin vurguları yol göstericidir:

"Bugünün Türkiye'sinde devrimci toplumsal mücadele bakımından en temel, en acil, en çözücü halka, devrimci bir sınıf ekseni yaratmak, geliştirmek ve güçlendirmektir. Bunu gerçeğe dönüştürebilmenin güçlü potansiyel olanakları kesinlikle vardır; tüm sorun özel yoğunlaşmalarla, inatçı ve ısrarlı çabalarla bunu bir gerçeklik haline getirebilmektir."
(TKİP VI. Kongre Bildirgesi)

Liseli gençlik...

(Baştarafı s.21'de)

sınıfının şairleri ile buluşuyor" şiarıyla anmalar gerçekleştirdik. "Çocuğa yönelik şiddete son!" kampanyasını meslek liseleri üzerinden atölye ve staj sömürüsü ile ele almayı ve "Çocuk işçilik yasaklansın" kampanyası ile birleştirmeyi hedeflemiştik. Kampanyanın bu ikinci ayağı daha çok seslenme ile sınırlı kaldı.

Kıdem tazminatı, metal süreci, Soma madenci katliamı, anneler günü ziyaretleri, özel meslek lisesi buluşmaları gibi daha pek çok etkinlik gerçekleştirildi. Devrim Okullarında meslek liselerinin önemi üzerine sunumlar yapıldı.

2018'de gerçekleştirdiğimiz "Devrimci bir sınıf hareketi için mesleki eğitim kurultayı" ise tüm partinin gündemi olarak önümüzdeydi. Kurultay öncesi partiye sunulan iç metinde çalışma, ihtiyaçları ve hedefleri şöyle tanımlanıyordu: (...)

Bu ihtiyaçtan kaynaklı ortaya koyduğumuz kurultay çalışması oldukça verimli bir süreç olarak örgütlendi. Kurultay çalışmasının mesleki eğitim çalışmamızın üç yıllık sürecinin bir eşik noktası olduğu söylenebilir. Bu alanda pratik olarak yol alma çabamızın bir ürünü ve aynı zamanda sonucuydu. Meslek liselerinin özgün sorun alanları ile kurultayın gündemlerini birleştirmek, sistematik bir çaba ortaya koymak anlamında verimli bir süreç oldu.

(...)

Liseli gençlik çalışması

(TKİP VI. Kongresi'ne sunulan İstanbul liseli gençlik raporunun başlangıç bölümüdür...)

Liseli gençlik hareketinin son üç yıllık tablosunu değerlendirdiğimizde, iki eylemlilik göze çarpıyor. İlki 2016 yılının Haziran ayında gerçekleşen "sırtını dön" eylemleri. 2017 yılının Ekim ayında ise liseliler AKP'nin "proje okul" saldırısına karşı "projeniz değiliz" diyerek eylemler gerçekleştirdiler, bildiriler yayınladılar. Bu eylemler AKP iktidarının liselere dönük saldırgan politikalarına, geleceksizliğe ve niteliksiz eğitime karşı liselilerde biriken öfkenin yansımaları oldu.

Bunların yanı sıra dünya çapında gündem olan bir liseli eylemi gerçekleştirildi. Eylemin örgütlenmesi için politik ve pratik inisiyatifi DLB gösterdi. Polisin eylem karşısındaki ölçüsüz şiddeti ve bunun karşısındaki direniş duyarlılık yarattı ve eylem bir anda dünya gündemine girdi.

Geçtiğimiz dönem gericiliğe, baskıya ve emperyalist savaşa karşı bir süreç örgütlemeye çalıştık. Liselileri devrimin tarafında taraflaştırmayı hedef olarak belirledik, devrimci önderler üzerinden anma ve etkinlikler örgütlemeyi önümüze koyduk.

V. Parti Kongremiz lise çalışmamız açısından iki somut hedef belirlemişti: Okul odaklı çalışma ve meslek liselerine yönelimin pratikleştirilmesi.

Üç yıllık süreçte yerel çalışmamızın belli deneyimleri genel çalışmamız açısından örnek teşkil ediyor.

İlk olarak *"Karanlığa karşı geleceğiz ve değişecek dünya"* şiarlı LYS karşıtı bir şenlik örgütledik. İstanbul ve Ankara'da gerçekleşen şenliğimizle, değişen sınav sistemi, eğitim sisteminin yapboza dönmesi ve elemeci sınav sistemine karşı tepkiyi örgütlemeyi hedefledik. Şenlik sürecimiz "sırtını dön" eylemliliklerine denk geldi. Planlanmasından politik hazırlığına, sanatçılarla görüşülmesinden maddi desteğini toplamaya, sunumundan müzik gruplarına kadar liseli yoldaşlarımızın inisiyatif aldığı bir süreç işlettik. Şenliğin ön sürecinde okul meclislerini topladık ve imza kampanyası gerçekleştirdik.

Meslek liseli buluşmalarında meslek lisesi politikalarını belirlemiştik. Ek puan ve baraj puanı tartışmalarını önümüze aldık. Şenliği örgütlerken geniş katılımlı toplantılar, piknikler gerçekleştirdik. Gelişen "sırtını dön" eylemlilikleri ile pratik bağını tam kuramasak da verimli bir faaliyeti örgütledik.

Bir başka deneyim ise yerelde örgütlediğimiz *"Birlik futbol turnuvası"* oldu. Yerel çalışma açısından toparlayıcı olan bu süreci bir ödül töreni ile sonlandırdık.

"Çocuğa yönelik şiddete son!" kampanyamızla da toplumun temel önemde gündemlerinden birini önümüze aldık. Toplum çapında öfkeye yol açan çocuğa ve kadına yönelik şiddeti tüm çalışma alanlarında alt başlıklarla işledik. Meslek liselerinde çocuk işçilik, liselerde ise istismar ve cinsel şiddet öne çıkarıldı. Açık propaganda faaliyetinin sınırlandığı OHAL koşullarına rağmen birçok faaliyet örgütledik. Bu konudaki duyarlılığı sistem karşıtı bir şekilde işlemeye çalıştık ancak seslenme faaliyetinin ötesine geçemedik.

Meslek liseleri çalışması

V. Parti Kongresi'nde sınıf yönelimi çerçevesinde ele alınan meslek liseli çalışmamızda belli bir mesafe katetmeyi başardık. Kongre sonrası üç yıllık süreçte özellikle bu alana dönük çalışmaya yüklenerek, bir dizi etkinlik, kurultay, anma vb. gerçekleştirdik.

"Anlatılan senin hikayen! Meslek liseliler buluşuyor" (2016) etkinliği ile *"Böyle gelmiş, böyle gitmez Meslek Liseliler Kurultayı"*nı *(2017)* etkili ön çalışmalarla belli bir başarıyla örgütledik. 2017 yaz sürecinde ise "Mesleki eğitim ve mücadele" semineri gerçekleştirdik ve stajyer buluşmaları yaptık.

Bunların yanısıra "Bugünün mücadelesini yarına bırakma" şiarlı etkin bir ajitasyon-teşhir faaliyeti yürüttük. "Geleceğin işçileri işçi

(Devamı s.20'de)

Lise çalışmamızın üç ayağı

K. Irmak

Devrimci bir sınıf hareketi yaratma sorumluluğu ile sınıfı örgütlemeyi esas alan, sınıf içinde güç olmaya çalışan bir parti olarak çalışma alanlarına yükleniyoruz. Bu yüklenişin gerisinde stratejik sektörlerin Türkiye ekonomisinde tuttuğu yer, işçi sınıfının profili, mücadele dinamizmi vb. faktörler yer alıyor. Bu yanıyla bir bütün olarak liseli gençlik büyük bir rezerv kaynağı durumunda. Bunu salt meslek liseleri üzerinden tanımlamak, liseli gençliğin potansiyelini görmezden gelmek olacaktır.

Liseli gençlik, gençliğin en dinamik kesimi olarak mücadeleye olan ilgisi ve dinamizmi ile bir potansiyeli işaret etmektedir. Toplam çalışmamız içerisinde verimli bir alan olarak, yerel çalışmayı güçlendiren, ona dinamizm kazandıran bir işleve sahiptir. Dolayısıyla bu alanda alınacak her mesafe, dolaysız olarak sınıf çalışmamıza da yansıyacaktır. Yerel örgütlerimizin bu çalışmayı yürütecek genç güçler beklemesi ise, bu önemli alanı değerlendirememek anlamına gelecektir.

Yeni bir başlangıç ihtiyacı!

Yeni bir başlangıç yapmaya ihtiyacımız var. Elbette parti olarak liseli gençlik çalışması açısından geçmişe göre farklı bir yerdeyiz. Mesleki eğitim alanı dahil lise çalışmamızda farklı alanlarda zengin deneyimlere sahibiz. Toplam deneyimlerimizin bir birikime dönüşmesi doğallığında zaman alacaktır.

Lise çalışmamızın tablosu düz bir çizgide ilerlememiştir. Ancak her zayıflama sürecinde partinin dikkatini bu alana çekmek, deneyimlerimizden dersler çıkarmak, çalışmanın sürekliliğini sağlamak temel bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Bu salt lise çalışması açısından değil toplam parti çalışması açısından da önemlidir. Liseli gençliği örgütlemek bir yanıyla partinin geleceğini de güvencelemek demektir.

Yerel örgütlere düşen sorumluluklar

Liselere dönük çalışmanın örgütlenmesinde yerel örgütlere önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir. Hedef liseler saptamak, buna uygun pratik planlama yapmak ve uygulamak gerekmektedir. Bugünkü tablomuz göz önüne alındığında, çalışmayı güvencelemenin yolu işin içine girmektir. Bunu uzun dönemdir tartışmamıza rağmen pratikte karşılığını üretmekte zorlanma yaşıyoruz. Lise çalışmamızın önemi ya da önemsizliği üzerine tartışmaları kuşkusuz geride bıraktık. Sorun bunu pratikte örgütleme sorunu. Artık hiçbir alanda hiçbir yoldaşımız "liselilerle de mi biz ilgileneceğiz?" demiyor. Ancak pratikte yine genç ve deneyimsiz güçlerimiz üzerinden planlamalara gitmek durumunda kalınabiliyor. Bunun nedenleri ne olursa olsun, ürettiği sonuç farklı olmuyor. Yeni bir başlangıç tanımlaması tam da bundan kaynaklanıyor. Çalışmamızın önünü açacak bir faaliyet kapasitesi ve iradesi göstermek zorundayız. Bunu yaptığımızda çalışma giderek kendi önünü açacaktır.

Toplumsal atmosfer ve artan baskılar faaliyeti liselere taşımada kuşkusuz zorluklar yaratıyor. Ancak liseli gençliğe ulaşmanın tek yolu lise önleri değil. Liselilerin yaşam alanları bizim çalışma yürüttüğümüz bölgelerdir. Bu da işimizi bir nebze kolaylaştırmaktadır. Hedef liseleri geride bırakacak bir pratikten bahsetmiyoruz. Hedeflenen liselere ulaşmanın bir yolunu bulmalı, politikamızı taşımalı ve örgütlemeliyiz.

Lise çalışmamızın bir ayağı genel liseler

Liseli gençliğin maruz kaldığı gerici cereyanın etkisi büyüktür. AKP dışında iktidar görmemiş bir nesil gerçekliği ile karşı karşıyayız. Buna rağmen ileri kitlesi siyasal

gündemlere ilgili, devrimci mirasa ve değerlere sempati duyuyor.1 Mayıslar'a, Denizler'in anmalarının katılımı, Che'nin sahiplenilmesi bu yanını göstermektedir. Çalışmanın geleceğinin iki ayağından biri bu ilerici kitle üzerinde kurulacaktır.

Genel liseleri ilgilendiren gündemler, gericiliğe karşı etkin bir ajitasyon-propaganda, genel siyasal gündemler, devrimci önderlerin yaşamları, devrimci şiarlar birlikte ele alınmalıdır. Genel araçlar çalışmanın ilk zamanları için bir ihtiyaçtır. Ancak çalışma mesafe aldıkça yerel araçlar da ihtiyaç haline gelecektir.

Propagandanın güçlü yapılması, hedefli ve sistemli bir faaliyet açısından önemli bir yerdedir. Yayınların kullanımı, bildiriler, stickerlar, duvar yazılamaları sanıldığından daha etkili araçlar haline gelebilmektedir. Örneğin hep sesinizi taşıdığınız bir lisede kısa sürede tanınır hale gelebilirsiniz. Ve bu kurulacak bir bağ için kolaylık sağlar. Yoğun bir propaganda faaliyetini önümüze koymalı ve etkisini toplamak üzere planlama yapmalıyız.

Sacayağının bir diğeri bileşeni meslek liseleri

İkinci ayak ise meslek liseleridir. Belli alanlarda anlamlı bir pratiğimiz bulunmaktadır. Bu pratiklerden çıkardığımız sonuçlar önemlidir. Kısa vadede bir beklenti içinde olmamak, uzun soluklu bir çalışma hattı ortaya koymak durumundayız. Bir süredir bu alana dair sözümüzü pratikte söylemekte zorlanıyorduk. Alanın içine girdikçe başka sorun alanları karşımıza çıktı.

Meslek liseleri üzerinden adım attığımız yerellerden birindeki deneyim bu açıdan ön açıcıdır. Başlangıçta genel lise çalışmasının olanakları üzerinden meslek liselerine yüklendik. Hem zorunluluktan hem de yetersizliklerimizden kaynaklı "tek bir alana" yüklendiğimizde, belli sorunlarla karşı karşıya kaldık. Gerici kuşatmanın etkisi altında bir kesim olduğu için kısa vadede sonuç almanın kolay olmadığını gördük. Belli illerde, Alevi ve Kürt emekçilerinin yaşadıkları semtlerdeki meslek liselerinde tablo farklı olabiliyor. Ama bu liseler bizim hedeflediğimiz değil, daha tali alanlardaki liseler olabiliyor.

Yaşadığımız zorlanmalara rağmen vazgeçmemek, hedeflerimizi aksatmadan bir yol çizebilmek durumundayız. Henüz adım atmadığımız yerlerde ise bir başlangıç yapabilmeliyiz.

Lise çalışmasında yayınların misyonu ve kullanımı

Yayınların çok yönlü bir işlevi bulunmaktadır. Yayınların kullanımı çalışmanın önünü açar, yayınlara katkının örgütlenmesi kurulan ilişkiyi ilerletir, dağıtımının örgütlenmesi bu iki adımla birebir bağlıdır.

Hedef kitleye hitap etmesi, dilinin ve içeriğinin buna uygun olması, tamamen çalışmanın düzeyi ile ilgilidir. Çalışmayı yürüten yerel örgütlerimiz yayınlarda birinci derecede muhataplarıdır. Lise yayınlarımızın misyonu konusunda yeterli açıklığımız bulunmaktadır. Güncel gelişmelerden Ekim Devrimi›ne, kapitalizmin yarattığı tahribattan film tanıtımına, geniş bir alan üzerinden sözünü söylemek sorumluluğu ile yükümlüdür. Liseli gençliğin ilerici kesimine ulaşmak, politik olarak taraflaştırmak bakış açısı ile hazırlanmaktadır. İçerik ve dil yönüyle yetersizlikler taşısa da, lise çalışmamızda mesafe aldıkça bu sorunlar çözülecektir. Liseli yayınlarımızın güvencelenmesi de hala yerel çalışmalarımızın sorumluluğundadır.

Liseli yayınlarımızın ajitasyon-propaganda ve örgütlemenin her adımında işlevi büyüktür. Buna uygun bir gözle tekrar planlanmak önemli bir yerde durmaktadır. Yazı katkısından dağıtımına, militan satışından liselilerin eğitimine somut planlamalar yapmak bize yol aldıracaktır.

***

Lise çalışmamızı sacayağına benzetmeye çalışırsak, ayaklardan biri genel liselerdeki ilerici kesim, bir diğeri meslek liseleri, üçüncüsü ise yayınlardır. Bunları sağlam kurduğumuzda, liseli birliklerimiz, liseli genç komünistler çalışmamız bu üç ayak üzerinde yükselecektir. Devrimci bir sınıf hareketi yaratma faaliyetinin kadrolarını da, işçi sınıfının devrimci öncülerini de bu zeminde var edebileceğiz.

Dinci-faşist iktidar bloku

- Türkiye halen belirsizliklerle dolu bir geçiş süreci içindedir. Son birkaç yılı belirleyen kararsız denge hali sürmektedir. Olayların nereye varacağını kestirmek bugün için kolay değildir. Bunu belirleyecek olan karmaşık bir dizi iç ve dış etken var. Birbirini besleyen ya da çelen ve çatışan bu etkenlerin sonuçta ortaya ne çıkaracağını zaman gösterecektir.

- AKP çatısı altında birleşmiş dinsel gericilik, 15 Temmuz darbe girişimi sonrasında faşist MHP ile bir iktidar bloku oluşturdu. Türkiye'yi burjuvazi adına halen bu dinci-faşist güç koalisyonu yönetiyor. Ordusu, bürokrasisi, polisi, yargısı, istihbaratı, eğitim kurumları, diyaneti, medyası ve elbette cumhurbaşkanlığı, hükümeti ve meclisiyle tüm iktidar, Türkiye Cumhuriyeti devleti denilen o devasa aygıt, halen tümüyle bu güç koalisyonunun elinde, yönetiminde ve denetimindedir.

- Tayyip Erdoğan liderliğindeki dinci koalisyon hakim öğe olsa da, gerçekte sözkonusu olan dinci-faşist güçlerin birleşik iktidarıdır. Bu, 12 Eylül askeri faşist darbesinin resmi devlet ideolojisi katına yükselttiği "Türk-İslam sentezi"nin devlet iktidarında vücut bulmuş halidir. Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi büyük burjuvazi tarafından Türkiye'nin ilerici-devrimci hareketini ezmek ve toplumsal muhalefeti boğmak için gerçekleştirilen 12 Eylül askeri faşist darbesiyle önü açılan süreç sonuçta gelip buraya varmıştır.

- Fakat elinde tuttuğu muazzam güce ve hala da sahip olduğu önemli kitle desteğine rağmen, bu güçler koalisyonu ve onun kurmaya çalıştığı yeni rejim, henüz oturmuşluktan ve dolayısıyla istikrardan yoksundur. Hassas ve kırılgan dengelere dayalıdır. Aradan geçen yıllara rağmen hala da esneme yeteneği gösterememesi bunun bir göstergesidir.

- Dinci-faşist iktidar bir dizi temel önemde yapısal zaafla maluldür. Herşeyden önce bir heterojen güçler koalisyonudur ve bu yapı gelişmelere de bağlı olarak çatlamalara müsaittir. Öte yandan bugünkü konuma, açıkça ilan edilmiş amaç ve hedefler üzerinden ve meşru yollardan değil, fakat bin türlü hile, yalan, aldatmaca ve ikiyüzlülükle ulaşılmıştır. Bu ise oturtulmaya çalışılan yeni rejimi, bunun için zorunlu moral güç ve dayanaklardan yoksun bırakmaktadır. Uzun iktidar yılları boyunca yarattığı toplumsal çürüme ve kokuşmanın ayyuka çıkması bunu ayrıca zora sokmaktadır. Önü zamanında tümü tarafından açılınış olsa da bugün sermayenin farklı kesimlerinin ortak çıkar, tercih ve iradesini gereğince yansıtamaması dinci-faşist iktidarın bir başka zaaf alanıdır.

- Bu zaafiyet alanlarını kendi yönünden devlet krizi tamamlamaktadır. Bu öncelikle bir meşruiyet krizidir. Devlette tüm eski yapı ve dengeler altüst edilmiş, fakat yerine henüz istikrarlı bir yenisi konulamamıştır. Devlet genel kabul gören bir otoriteye değil, neredeyse tümüyle baskıya, yasaklara ve çıplak zora dayanmaktadır. İhtiyaç duyulan her durumda anayasal ve yasal çerçeve bir yana bırakılmakta, keyfiliğe ve kuralsızlığa dayalı bir yönetim tarzı olağanlaşmaktadır. Resmi devlet aygıtları gayrı-resmi paramiliter yapılar, toplumun lümpen tortusu gruplar ve mafya çeteleri ile içiçe geçmiştir. Sistemin kendi işleyişi içinde temel meşruiyet aracı olan seçimler güvenirliğini, parlamento işlevini yitirmiştir. 15 Temmuz darbe girişiminin Fettullahçı çete tarafından önemli ölçüde ele geçirildiğini açığa çıkardığı düzen ordusu, bir zamanların sözde cumhuriyet bekçisi o anlı şanlı kurum, artık tarikatların ve cemaatlerin işgali altındadır. Bu şekliyle dinsel gericiliğin ve tek adam diktasının bekçisidir. İktidarın yasa, ölçü ve kural tanımaz sopası olmaktan öte bir işlevi kalmamış düzen yargısı, itibarsız devlet kurumları içinde denilebilir ki en itibarsız olanıdır. Diyanet kendi yönünden benzer bir çürümüşlüğün bir başka örneğidir.

(...)

(TKİP VI. Kongresi Bildirgesi'nden... / Aralık 2018)